

6 Kasım
2015 Cuma
Sayı: 6
3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

BOYUN
EĞME

Komünist Parti'nin oyları en çok nerede arttı?

7 Haziran seçimlerinde 13 bin 780 oy alan Komünist Parti, 1 Kasım'da oyunu resmi olmayan verilere göre 67 binin üzerine taşıdı. KP'nin oy artışı yaptığı bölgeler incelendiğinde, emekçi semtlerinin ciddi bir ağırlık oluşturduğu görülüyor.

SAYGI DUYMUYORUZ

1 KASIM SEÇİMLERİNİN ARDINDAN | MUHALEFET MÜŞAHİTLERİNİ ORTADA BIRAKTI | KAPANAN VE
AÇILAN PARANTEZ | İSTİKRAR YALANI, PATRONLARIN MUTLULUĞU | EVET, ÖYLE BİR PARTİ VAR!

1 Kasım seçimlerinin ardından

1 KASIM SEÇİMLERİNİN ŞAŞKINLIĞINI ÇABUK ÜZERİNDEN ATAN MUHALEFET YENİ DÖNEME HIZLICA AYAK UYDURMAYA BAŞLARKEN, AKP'NİN SANDIKLA GÖTÜRÜLECEĞİNE İNANDIRILAN HALK İSE HAYAL KIRIKLIĞINI ÜSTÜNDEN ATABİLMİŞ DEĞİL. PEKİ KARAMSAR MI OLMALI? TÜRKİYE'Yİ NE BEKLİYOR? KOMÜNİST PARTİ SEÇİMLERİN ARDINDAN AŞAĞIDAKİ DEĞERLENDİRMEYİ YAYINLADI.

S seçimler bitti. Sadece 13 yılın değişmeyen iktidar partisi değil, düzen muhalefeti tarafından da aylardır ülkenin tüm sorunlarının çözümü olarak merkeze yerleştirilen parlamento seçimleri sonuçlandı.

1- Bu sürecin 7 Haziran etabında, muhalefetteki düzen partilerinin yarattığı yanılsamalara rağmen kazanan halk değildi. Şimdi 1 Kasım seçimlerinde de kaybeden halk değildir. Halk sandıkta kazanmaz, sandıkta kaybetmez. AKP'nin 1 Kasım seçimlerinin "kazananı" olup olmadığını belirleyecek olan ise yine halktır, halk olacaktır.

2- Halk, tüm gücünü ve umudunu yüklediği bir oyla kazanmaz. Halk, kararlılıkla, akılla, mücadeleyle, örgütlülükle kazanır. Halk, sandıktan çıkan sonuçla kaybetmez. İlkesizliğe olur verdiğinde, yalana kandığında, kolay çözümlere bel bağladığında, zorbalığa boyun eğdiğinde kaybeder, halk olmaktan çıkar.

3- Sadece 1 Kasım seçimlerine, oy yüzdelere bakarak Türkiye'nin nereye gittiğine karar veremeyiz. Haksızlığa, adaletsizliğe karşı koyanlar göz yuman arasında elbette bir ayırım vardır. Bunlardan hangisinin ağır bastığı elbette önemlidir. Ama tarih sonunda göz yumanları değil, karşı koyanları yazar. Tarihi de itaat edenler değil, boyun eğmeyenler yazar.

4- 1 Kasım seçimlerinin kazananı olarak görünen AKP'dir. Ancak AKP, 2010-2011 döneminde de kazanmıştı. Kendi hesapları açısından kritik olan Anayasa değişikliğini kabul ettirmiş, 2011 seçimlerinden galibiyetle çıkmıştı. Sonra, liseliler, kadınlar, üniversite öğrencileri ve en önemlisi 2013 Haziranı'nın direnen halkı sahne aldı. AKP mücadele eden halk karşısında yenikti. 2009 yılında yerel seçimlerin galibi AKP'ydi. 2010'da TEKEL işçilerinin karşısında titreyen ve kaybeden de... 2011 Nisanında YGS skandalı sonrasında sokaklara çıkan liseliler referandum zaferi ile parlatılan ileri demokrasi yalanının cilasını döküverdi, Boynu bükülen, yenilgiye uğratan AKP'ydi. 2011 Haziran seçimlerinden mağrur ve muzaffer çıkan yine AKP'ydi. 2013 Haziranı'nda yaşanan yaygın halk ayaklanması sırasında bavulunu toplayıp kaçmaya hazırlanan da oydu. Şimdi 2015 Kasımı'nda, 4 ay önce artık

kaybettiği söylenen AKP bu kez seçmenlerin yarısının oyunu alarak yine tek başında iktidarda.

Kazandı mı? Kaybedecek mi?

Bu sorunun yanıtını halk verecek.

5- Düzen muhalefeti 1 Kasım seçimlerinin kaybedeni olarak görülmektedir. Oysa bu cephedeki tüm partiler tam da "amaçladıklarını" elde etmiştir. MHP'nin oyları azalmıştır ama MHP hiç de kaybetmiş gibi durmamaktadır. Çünkü MHP yönetimi, kendi tabanının AKP Türkiye'sine alışmasını istemiştir. Bu açıdan başarısız oldukları söylenemez.

CHP'nin oyları artmamıştır ama CHP yönetimi pek rahattır: İstedikleri tabloya ulaşmışlardır. AKP ile koalisyon yapmak için çaba harcıyorlardı, AKP Türkiye'si ile barışmak istiyorlardı. Bu açıdan bakıldığında çok da başarısız sayılmazlar. HDP de 4-5 ayda oyunu düşürmüştür. Ama 2002'den beri AKP ile demokratikleşme planları yapan, bu nedenle onu savunmayı, korumayı göze alan bir siyasi hareket aynı AKP oyunu yüzde 50'ye çıkardı diye "başarısız" sayılmayacaktır!

Tüm bu nedenlerle, düzen muhalefeti 1 Kasım seçimlerinde kaybetmiş gibi görünmemektedir.

6- 1 Kasım seçimlerinin birçok açıdan soru işareti uyandıran sonuçlarını hiç sorgulamadan kabullenen düzen partileri, AKP'ye alternatif olmadıklarını göstermiştir. Seçim sonuçlarına saygı duyan düzen partileri kendilerinden AKP'ye karşı dik durmayı bekleyen milyonlara saygı duymadıklarını da göstermiştir. Demek ki, AKP'nin hükümet oluşturacak ama tek başına Anayasayı değiştiremeyecek bir orana yerleştiği, CHP'nin ne ilerleyip ne gerilediği, HDP'nin Haziran'daki fazlalıkları törpülenerek barajı geçtiği ve Anayasa değişikliği için anahtar parti durumuna geldiği, MHP'ninse tabanından bir miktar iktidar partisine kan nakli yaptığı bir tablodan rahatsızlık duymuyorlar.

7- Bu seçimin sonucunda kaybedecek olan, düzen partilerinin yarattığı sahte umutların, kolay çözümlerin, ilkesiz politikaların peşinden gitmekte ısrar edenlerdir. Ancak, özellikle düzenin solunda yer alan partilerin bu kandırmacayı sürdürmeleri eskisi kadar kolay değildir.

8- 1 Kasım seçimleriyle ortaya çıkan tablodan bu düzenin gerçek sahibi olan büyük patronlar da memnun görünüyor. Patronların Erdoğan'dan rahatsızlık duyan kesimi,

BU SEÇİMİN SONUCUNDA KAYBEDECEK OLAN, DÜZEN PARTİLERİNİN YARATTIĞI SAHTE UMUTLARIN, KOLAY ÇÖZÜMLERİN, İLKESİZ POLİTİKALARIN PEŞİNDEN GİTMekte İSRAR EDENLERDİR.

Erdoğan'ı büyük koalisyonla etkisizleştirme planını AKP'ye kişilik verme ve Erdoğan'ı dengeleme planıyla değiştiriverdi. Görüldüğü kadarıyla, yerli ve yabancı basındaki Davutoğlu güzellmelerinin kaynağında da bu vardır. AKP'nin fabrika ayarlarına döneceği, iktidarının ilk yıllarındaki üslupla hareket edeceğini umuyor ve Erdoğan'ı uyarıyorlar: Sakın yüzde 50'ye güvenme!

9- Fabrika ayarlarına dönecek bir AKP'ye ABD, Avrupa Birliği, büyük tekeller, düzen muhalefeti razıdır. Bu partinin insanları aldatmasına aracı olan, yıllarca AKP'yi bir demokratikleşme projesi olarak kutsayan liberaller, sözde solcu-özde gerici hainler de AKP'nin ilk yıllarını yeniden yaşayacakları bir dönemi dört gözle beklemektedir. CHP ve HDP, AKP'yi "ilk günkü aşka" geri döndürme sürecinde üzerlerine düşeni yapmışlardır. "Seçim sonuçlarına saygı duymaları" da bundandır.

10- AKP'nin fabrika ayarları nedir? İlk döneminde AKP'nin makul, hak ve özgürlüğe saygılı, kabullenilebilecek bir parti olduğuna söylenebilir mi? AKP'nin fabrika ayarları, fabrikaların-ışletmelerin yağmalanmasıdır. AKP'nin fabrika ayarları kamu kaynaklarının patronlara kullanılmasında, toplumsal eşitsizliklerin artmasıdır.

AKP'nin fabrika ayarları gericiğin atağa kalkmasıdır. AKP'nin fabrika ayarları güçlü emperyalist merkezlerle mutlak işbirliğidir. AKP'nin fabrika ayarlarında emekçi halk yararına hiçbir şey yoktur.

11- 2010'dan itibaren AKP'ye karşı ayağa kalkan ve onun saltanatını sona erdirmek üzere olan halkın enerjisi düzen muhalefetinin sandık hesaplarıyla, sahte çözüm

önerileriyle, toplumu oyalamak dışında bir işlevi kalmayan mecliste sahnelenen oyunlarla adım adım yok edilmiştir. Şimdi ise geniş bir kesim panik halinde AKP'nin aşırılıklardan arınmasını beklemektedir.

12- AKP aşırılıklardan arınamaz. Çünkü AKP'nin temsil ettiği büyük tekeller kârlarını sürdürmek için halkın boğazını sıkı tutmaktadır. Çünkü AKP'de somutlanan dinsel gericiğin sınırları yoktur. Ve çünkü AKP'nin hayalindeki Türkiye'nin istikrara kavuşması olanaksızdır.

13- Hep bıçak sırtında, hep tehlikelerle burun buruna yaşayan sermaye sınıfı, emekçilerin bir gün birdenbire ayaklanmasından, bölgesel dengelerin bir gün birdenbire değişmesinden, bir gün birdenbire emperyalist patronlarının kendisini gözden çıkarmasından, bir gün birdenbire dünya ölçeğinde ortaya çıkacak bir krizden korkarak varlığını sürdürmektedir. Bu sermaye sınıfının istikrar delisi olması, her şeyin başına istikrar arayışını koyması çok doğaldır.

Anlaşılır olan ama "normal" deyip geçemeyeceğimiz şey ise sermaye sınıfının istikrar manyaklığını emekçi halka da bulaştırmış olmasıdır.

İşsiz kalma korkusu, finansal kriz korkusu, devalüasyonla parasının pul olması korkusu, deprem korkusu, evsiz kalma korkusu, polis korkusu gibi korkularla terbiye edilen emekçi halkımız "istikrar" adına geleceğini feda edebilmektedir.

Oysa emekçiler için "istikrar" saplantısı asıl ona rahat yüzü göstermeyen şeydir. Her an kaybedebileceği bir işte çalışmak, çoluk çocuk sefil olma korkusuyla yaşamak, inanılmaz bedellerle kirada oturduğu evden bir gün aniden çıkarılıvermek... Bunlar emekçi halkımızın yaşamında olağan bir yer edinmiş korku tünelinin unsurlarıdır. "İstikrar" saplantısı, korku tünelinin sonunu getirmeyip, uzatmaktadır.

14- Güvenli, güvenceli bir gelecek için istikrar vaatlerine kanmamak, mücadele etmek gerekir.

15- AKP'yle, temsil ettiği sömürü ve yozlaşma ile mücadelenin, birinci koşulu AKP'yi bir iktidar partisi olarak hizaya getirme ve onunla uzlaşma yanlısı olan partilerden kopmaktır. AKP, kaderinde kazanmak olan bir parti değildir. Onun en önemli zayıf noktası ise bizzat onun kuruluş temellerinde, onu yaratan, var eden dinamiklerdedir. AKP sömürü düzenini temsil etmektedir ve bu düzenin zayıflıkları AKP'nin de zayıflığıdır.

16- NATO'yu sorgulamayan, Said-i Nursi'yi bayrak yapmaya kalkan, AKP'yle bizzat bu partinin varlık temeli olan konularda rekabet eden, bütün siyasi etkinliği AKP'nin kendisini meşrulaştırdığı konularda ona eşlik etmek olan bir muhalefetin günün sonunda yaptığı tek şey AKP'ye kan vermektir.

Çağrımız, örgütlenmektir...

Partimizin 1 Kasım seçimlerinde aldığı oylar ve daha önemlisi son aylarda gerçekleştirdiği siyasal ve örgütsel hamleler ise bu karanlık tablonun bütünüyle dışında bir çıkışa işaret etmektedir.

1- Bilindiği gibi Komünist Parti 4 aylık bir süre içinde oylarını 5 katına çıkarmıştır.

2- Komünist Parti bütün seçim çevrelerinde değişen oranlarda oy artışı sağlamıştır. Burada bizim açımızdan en önemli nokta, yoksul emekçilerin düzenden ve düzen muhalefetinden kopuşuna denk düşen eğilimlerdir. İstanbul'un ve Ankara'nın emekçi mahallerinden alınan oylardaki artış bunun somut göstergesidir. Başka illerdeki yükselişlerin de desteklediği sonuç, yoksul emekçilerin Komünist Parti'nin mesajlarını algıladığı ve çağrısına kulak verdiğiğidir. Buna dair verilebilecek somut örneklerin her biri partimizin seslendiği, olumlu yanıt aldığı sınıf kesimleri hakkında fikir vermenin ötesinde, partimize yeni görevler yüklemesi açısından önemlidir. Komünist Parti, önümüzdeki günlerde, hatta saatlerde "seçmen yoldaşlarına" ulaşmak, onları örgütlü kılmak için yoğun bir çalışma içine girecektir.

3- Komünist Parti'nin 1 Kasım oyları özellikle Anadolu kentlerinde büyük ölçüde Türkiye Komünist Partisi'nin 2011 seçimlerinde aldığı oylarla örtüşmektedir. Türkiye Komünist Partisi'ne oy veren, yüzünü ona çevirmiş, onunla yürümeye hazır onbinlerce yurttaşımızın, Haziran'da yaşadığı bocalamadan çıktığı, partimize dönük çok anlaşılır olan geçici küskünlüğünü aştığı ve yeniden Türkiye'nin Komünist Partisi'ne oy verdiği anlaşılmaktadır.

4- Özellikle gericiğin halkın üzerine bir kabus gibi çöktüğü illerde Komünist Parti'ye yüzünü çevirenlerin, ona yönelen ve belki yeniden onunla güç bulanların sayısındaki artış da dikkat çekicidir. Gericilikle uzlaşma arayışında olan düzen partilerinin umut vermediği aydınlık insanlarımız Komünist Parti'yle buluşmaktadır.

5- Sadece Kasım ayında değil Haziran ayında da söylediğimiz gibi, sermayenin yönetme ve tahakküm mekanizmalarının bir parçası olarak özel bir anlam kazanan seçimlerde önemli olan düzene başkaldıranların, boyun eğmeyenlerin sayısıdır. Bu sayı sadece bir "sandık sonucunu" değil, örgütlü bir hareketin gerçek, etiyile kemiyiyle orada olan beşeri zeminini göstermektedir. Şu iyi bilinmelidir ki, Komünist Parti 5 ayda çok büyük bir mesafe kat ettiği için değil, sabırlı, bilinçli ve kalıcı bir mücadele hattına en başından itibaren sadık kaldığı için 67 bin seçmene ulaşmıştır.

6- Komünist Parti'ye oy veren herkese, kökeninden, siyasi geçmişinden bağımsız olarak çağrımız, örgütlenmektir. Komünist Parti, yeni üyeler kazanacak ve onlarla birlikte ülkemizin boynu bükük emekçilerini ayağa kaldıracaktır. Seçimlerden bir gün önce dediğimiz gibi: Gerisi yalandır!

Oylar arttı ama nerede arttı?

7 HAZİRAN SEÇİMLERİNDE 13 BİN 780 OY ALAN KOMÜNİST PARTİ, 1 KASIM'DA OYUNU RESMİ OLMAYAN VERİLERE GÖRE 67 BİNİN ÜZERİNE TAŞIDI. KP'NİN OY ARTIŞI YAPTIĞI BÖLGELER İNCELENDİĞİNDE, EMEKÇİ SEMTLERİNİN CİDDİ BİR AĞIRLIK OLUŞTURDUĞU VE TKP'NİN KAYBEDİLEN OYLARININ GERİ KAZANILDIĞI GÖRÜLÜYOR.

1 Kasım seçimlerinin ardından Komünist Parti aldığı oy sayısını 7 Haziran seçimlerine göre önemli ölçüde artırdı. Komünist Parti bir önceki seçime göre oylarını yaklaşık 55 bin artırırken (yaklaşık 4 kat), artışta iki unsur öne çıktı. Bunlardan birincisi emekçi karakteri baskın semtlerde yaşanan yükseliş olurken diğeri TKP oylarının partiye geri dönüşü oldu.

EMEKÇİ SEMTLERİNDE ÖNEMLİ YÜKSELİŞ

Parti oylarındaki artışın belki de en önemli özelliği emekçi semtlerinde yaşanan gözle görülür değişim oldu. İstanbul'da oylarını 3 bin 520'den 15 binin üzerine çıkararak Komünist Parti'nin yaşadığı bu artış tüm ilçelerde kendini gösterirken,

özellikle emekçi karakteri daha baskın olan semtlerdeki artış dikkat çekici boyutlardaydı. İstanbul'da en önemli oy artışı şu ilçelerde oldu:

Kartal: 7 Haziran'da 123 oy çıkan ilçede, 1 Kasım seçimlerinde alınan oy 836'ya yükseldi.

Pendik: 7 Haziran'da 103 oy çıkan Pendik'te, 1 Kasım seçimlerinde alınan oy 582'ye yükseldi.

Bağcılar: 7 Haziran'da 82 oy alınan Bağcılar'da, 1 Kasım seçimlerinde 1067 oy alındı.

Güngören: 7 Haziran seçimlerinde 49 olan oy sayısı, 1 Kasım seçimlerinde 642'ye yükseldi.

Esenyurt: 7 Haziran'da 86 olan oy sayısı,

1 Kasım'da 792'ye yükseldi.

Esenler: 7 Haziran'da 61 oy alınan ilçe, 1 Kasım'da ise 746 oy çıktı.

Fatih: 7 Haziran'da 106 oy alınan Fatih'te oy sayısı 522'ye yükseldi.

Kâğıthane: 7 Haziran'da 93 oy çıkan ilçede, 1 Kasım'da 519 oy alındı.

Beyoğlu: 7 Haziran'da 57 oy alınan Beyoğlu'nda 1 Kasım'da ise 565 oy alındı.

İstanbul'da Şişli (187), Beşiktaş (117) ve Kadıköy (519) gibi ilçelerde ise ciddi bir artış meydana gelmemesi dikkat çekti.

Komünist Parti'nin 7 Haziran seçimlerine göre önemli oy artışı yaşadığı kentlerden biri de emekçi havzası Kocaeli oldu. Bir önceki seçimde il genelinde 372 oy alan Komünist Parti, 1 Kasım seçimlerinde 1389 oy alarak oylarını katladı. Gebze'de

önceki seçimde 78 oy alan KP, bu seçimde ise 232 oy aldı. Kocaeli'nin diğer ilçelerinde de benzer oy artışları yaşandı.

ANKARA'DA DA BENZER BİR TABLO VAR

Partinin İstanbul'da olduğu gibi Ankara'da da oyunu artırdığı yerler emekçi yoğunluğu olan semtler oldu. Ankara'da 7 Haziran seçimlerinde 1305 oy alan Parti, bu seçimde oyunu 4200'lere yükseltti. Özellikle Mamak'ta yaşanan artış hayli yüksek olurken, Ankara'da dikkat çeken diğer oy artışları şöyle:

Mamak: 7 Haziran seçimlerinde 92 oy alınan ilçede, 1 Kasım seçimlerinde 566 oy alındı.

Çankaya: 7 Haziran seçimlerinde 567 oy alınan ilçede, 1 Kasım seçimlerinde 723 oy alındı.

Etimesgut: 7 Haziran'da 127 oy alınan ilçede, 1 Kasım seçimlerinde 619 oy alındı.

Yenimahalle: İlçede alınan oylar 186'dan 481'e yükseldi.

Sincan: İlçede alınan oy sayısı 41'den 476'ya yükseldi.

Keçiören: İlçede alınan oylar 104'ten 442'ye yükseldi.

Altındağ: İlçede alınan oy 68'den 236'ya yükseldi.

Ankara'da bir önceki seçimde hiç oy almamayan Bala, Gündül ve Çamlıdere'de ise bu seçimde az da olsa oy alınmış oldu.

BURSA'DA ÖNEMLİ YÜKSELİŞ, ADANA'DA KIPIRDANMA

Ülkenin büyük kentlerinden Bursa'da da Komünist Parti'nin kayda değer bir oy yükselişi yaşadığı görülüyor. 3103 oy alınan Bursa'da 7 Haziran seçimlerinde alınan oy sadece 527 olmuştu. Bursa'da artışlarıyla dikkat çeken iki ilçe şöyle:

Yıldırım: 7 Haziran seçimlerinde 94 oy alınan ilçede 1 Kasım seçimlerinde 782 oy alındı.

Osmangazi: 7 Haziran'da 124 olan oy sayısı 1 Kasım'da 1485'e yükseldi.

Adana'da Komünist Parti adına önemli bir yükseliş görülmesi de önceki seçimde 310 oy alınan kentteki oy sayısı bu seçimde 549'a yükseldi.

İZMİR'DE OYLAR İKİYE KATLADI

Ülke genelinde yaşanan oy artışı İzmir'e de yansdı. 7 Haziran seçimlerinde 1231 oy alınan İzmir'de 1 Kasım seçimlerinde 2545 oya ulaşıldı. İzmir Konak'ta alınan oylar 137'den 360'a, Bornova'da 184'ten 306'ya yükselirken, emekçilerin yoğun olarak yaşadığı ve fabrikaların bulunduğu Çiğli'de 69'dan 107'ye, Karabağlar'da ise 123'ten 256'ya yükseldi.

DİYARBAKIR, KONYA, KÜTAHYA, ÇORUM...

Komünist Parti'nin seçimlerde ülke genelinde oy artırmadığı neredeyse tek bir seçim bölgesi bulunmazken bazı iller bu tabloda diğerlerinden daha fazla öne çıktı.

122 oydan 617'ye yükselen Diyarbakır, 20 oydan 135'e yükselen Şırnak dışında

muhafazakâr kimliği ile bilinen Konya ve Kayseri ile Kütahya, Denizli, Gaziantep, Maraş gibi Anadolu illerinde de dikkat çeken yükselişler görüldü. Komünist Parti yurtdışından gelen oylarda da önemli artış sağladı. İşte dikkat çeken değişiklikler:

Diyarbakır: 7 Haziran'da 122, 1 Kasım'da 617 oy.

Denizli: 7 Haziran'da 164, 1 Kasım'da 868 oy.

Gaziantep: 7 Haziran'da 190, 1 Kasım'da 1838 oy.

Maraş: 7 Haziran'da 82, 1 Kasım'da 847 oy.

Kayseri: 7 Haziran'da 141, 1 Kasım'da 939 oy.

Kütahya: 7 Haziran'da 59, 1 Kasım'da 1587 oy.

Konya: 7 Haziran'da 197, 1 Kasım'da 2626

Mersin: 260 oydan 1092'ye yükseldi.

Sakarya: 129 oydan 1091'e yükseldi.

Urfa: 132 oydan 1423 oya yükseldi.

Aydın: 204 oydan 907'ye yükseldi.

Adıyaman: 52 oydan 775 oya yükseldi.

Çorum: 95 oydan 773 oya yükseldi.

Trabzon: 76 oydan 725 oya yükseldi.

Sivas: 40 oydan 658'e yükseldi.

Yurtdışı ve gümrük kapılarından gelen oylar 283'ten 2081'e yükselirken, Almanya oylarındaki ciddi artış dikkat çekti.

TKP OYLARI GERİ DÖNDÜ

Bu seçim sonuçları, TKP'nin yaşadığı krizin atlatılmasının ardından Komünist Parti'nin daha önce kendisine oy veren yurttaşların yönünü de partiye çevirmeyi başardığını gösteriyor. 2011 seçimlerinden örneklerle TKP oylarının dönüşü şöyle:

İstanbul: 2011 seçimlerinde TKP'nin İstanbul'da aldığı toplam oy 16 bini. 1 Kasım seçimleriyle neredeyse aynı sayıya ulaşıırken iki seçim arasındaki bir fark dikkat çekti. 2011 seçimlerinde partinin en yüksek oy aldığı ilçelerin başında Kadıköy gelirken bu kez oy sayısının en yüksek olduğu yerler Kartal ve Bağcılar gibi emek yoğun semtler oldu.

2011'de TKP Kartal'da 590, Bağcılar'da 968, Kadıköy'de 1055 oy almıştı. Bu seçimde ise Kartal'da 836, Bağcılar'da 1067, Kadıköy'de 519 oy alındı.

Kocaeli'de 1442 oy alan TKP, Komünist Parti'nin bu seçimde aldığı oyların az bir miktar üzerinde yer alırken Gebze'de de 334 oy almıştı.

Ankara'da toplam 4226 oy alarak 1 Kasım seçimlerine çok benzer bir sonuç alan 2011 yılının TKP'sine göre en büyük fark Mamak'ta alınan oylar oldu. O seçimde Mamak'ta alınan oy 335 olurken 1 Kasım'da ise Mamak'tan 566 oy alındı.

TKP 2011 seçimlerinde Türkiye genelinde 61.216 oy almıştı. Açıklanan ilk verilere göre Komünist Parti'nin aldığı oy 67 binin üzerinde oldu.

Sandıktan çıkan hayat dersi

Seçim sonuçlarının açıklanmasının ardından Komünist Parti'ye gelen etkileyici bir maili, orjinal halini bozmamak adına noktası-virgülüne dokunmadan Boyun Eğme okurları ile paylaşıyoruz.

"Şu seçim ve siyaset ile ilgili hiç konuşmayacaktım aslında. Ama birkaç kelam etmek istiyorum şimdi.

Görevli olduğum sandığın başında sabahdan akşama kadar seçim sonucunun ne olacağını düşünüp durdum. İnsanlar gelip her oy kullandıklarında "işte" diyordum içimden "işte demokrasiye inanan, demokrasiye başvuran, elini taşın altına koyan insanlarımız. bu insanlar bizim, bu ülkenin ta kendisi. ve bu kez yine kendi elleriyle ördükleri saltanat zincirini kendi elleriyle koparıp atacaktılar..."

En nihayetinde seçim bitti. Oyları saymaya başladık. Sonuç, benim için harikulade bir hayal kırıklığı idi. Ama asıl üzerinde durmak istediğim şey bu değil. Daha önemli bir ders aldım ben o sandığın başında. Belki de hayatımın en büyük dersini...

Oy sayımı bittiginde; Akp birinci parti idi. Rakiplerine fark atarak hem de. Chp ikinci, Mhp üçüncü idi. Ama bir partiye daha oy verilmişti; "Komünist Parti"... Sandık başkanı kp'ye "evet" denmiş oy pusulasını kaldırıp gösterdiği ve "komünist parti" dediği an ben, çoktan hayat dersimi almıştım. Ben ve benim gibi milyonlarca

insan eline mühürü aldığımda %10 barajına dayalı korkak bir demokrasinin oyuncuları olarak kullandık oyumuzu. Sistem onumuze 4 parti koydu ve "demokrasinin gereği" olarak "seç" dedi. Biz de seçtik... Gerçekten umut bağlamasak bile "ulan en azından bastakini deviririz" deyip öyle kullandık oyumuzu... Hata yaptık...

Seçim günü yatağından kalkıp, evinden neşe içinde çıkıp ıslıklar çalarak sandığa gelen ve oyunu hiçbir şeyden korkmayarak, gerçek bir demokrasi beklisi olarak "komünist parti" ye veren o güzel insan verdi işte hayat dersini bana, hepimize. "boyun eğme" diye sessizce bir haykırış kopardı o oy pusulası gözlerimin önünde ve ben kendimden utandım. Bu korkak demokrasinin bir parçası olduğum için, boyun eğdiğim için utandım. O oyu kimin verdiğini bilsem gider af dilerdim. Affet beni derdim, bir korkak olduğum için affet...

O oy, o binlerce oyun arasında parlayan bir tanecik oy, benim sistem rüyasından uyanarak gerçek demokrasi ateşine sürüklendi ve bana çok

şey öğretti. Hayatta engellerden, sınırlardan, barajlardan korkmamayı; onurlu yaşamayı, başı dik yürümeyi ve ne olursa olsun "boyun eğmemeyi" öğretti.

Bundan sonra ben de "boyun eğmeyecek" ve sandıkta da, sokakta da; önüme konulani değil, içimden geçenleri haykiracağım. Teşekkür ederim sana ey arkadaş !"

Daha müşahitleri sandıktayken kabullendiler

1 KASIM SEÇİMLERİ, AKP YANLISI ANKET FİRMALARININ BİLE BEKLEMEDİĞİ BİR TABLOYLA SONUÇLANDI. AKP'NİN OYLARINI ARTIRDIĞI AÇIK. BUNA RAĞMEN ORANIN BU KADAR YÜKSEK OLMASININ ARKASINDA SANDIK HİLELERİN OLDUĞUNA DAİR GÜÇLÜ VERİLER VARKEN MUHALEFETİN SONUÇLARI AKP'DEN BİLE HIZLI KABULLENMESİ ÖFKE YARATTI.

7 Haziran'da tek başına hükümet kuracak çoğunluğa ulaşamayan AKP, 1 Kasım'dan yüzde 49 oyla çıkarak parlamentonun yüzde 60'ına sahip oldu. Seçimden hemen sonra Bilal Erdoğan da, Bülent Arınç da "Bunu beklemiyorduk" mealinde açıklamalarda bulundu. AKP yanlısı, Saray yandaşları gazetecilerde de beklenmedik sonucun sevinci görülüyordu.

Seçim günü ilk saatlerinden itibaren, her seçim gününde olduğu gibi, ülkenin dört bir yanından oy hırsızlığı girişimleri haberleri yağmaya başladı: Sandık görevlilerinin boş tutanaklara imza atmaya zorlanması, listede adı olmayanlara oy kullanılması, mükerrer oy kullanma girişimleri, içinde AKP'ye basılmış pusulaların bulunduğu sandıklar, elinde "evet" mührüyle gezen AKP'li sandık görevlileri, oy kullanılan okulların önündeki plakasız arabalar, kesilen elektirikler, Doğu'da TOMA'ların, akreplerin ve çevik kuvvetin gölgesine kurulan sandıklar, oy sayımı sırasında yurttaşları sandık alanından uzaklaştırmak istemeler... Şaibenin bini bir paraydı.

Oylar sayılıp da sonuçlar şekillenmeye başladığında ortaya çıkan tablo da ibretlikti. Binlerce örnek arasından İstanbul'dan birkaçını vermek yeterli olur:

- *Küçükçekmece'de beş ay önceye göre HDP ve MHP toplam 19 bin oy kaybediyor, CHP 10 bin oy kazanıyor. Geriye 9 bin oy kalıyor. Ama AKP'nin oy artışı 47 bin.*
- *Esenyurt'ta Haziran'a göre HDP ve MHP toplam 18 bin oy kaybediyor. CHP 9 bin oy kazanıyor. AKP'nin oyu ise 44 bin artıyor.*
- *Büyükçekmece'de HDP ve MHP 4 bin 500 oy kaybediyor. CHP 5 bin oy kazanıyor. AKP'nin oyu ise 13 bin artıyor.*
- *Beylikdüzü'nde HDP ve MHP toplam 2 bin oy kaybediyor. CHP'nin oyu 8 bin artıyor. AKP'nin oyunda ise 17 bin artış var.*
- *Avclar'da HDP ve MHP toplam 8 bin oy kaybediyor. CHP 10 bin oy kazanıyor. AKP'deki artış ise 23 bin.*

AKP'DEN BİLE HIZLI KABULLENDİLER

Sandıklar açılıp tablo şekillenmeye başladığı andan itibaren AKP'lilerin sevinç çığlıkları, muhalefet partilerinin "saygılıyız", "milli irade", "halkın takdiri" yorumlarına karıştı.

Seçimlerde şaibe olduğunu, hile yapıldığını, usulsüzlükler yaşandığını hemen

SANDIKLAR
AÇILIP TABLO
ŞEKİLLENMEYE
BAŞLADIĞI
ANDAN İTİBAREN
AKP'LİLERİN
SEVINÇ
ÇIĞLIKLARI,
MUHALEFET
PARTİLERİNİN
"SAYGILİYİZ",
"MİLLİ İRADE",
"HALKIN TAKDİRİ"
YORUMLARINA
KARIŞTI.

hemen tüm muhalefet partileri kabul etti ama nedense hiç kimse, birkaç yerel örnek dışında, köklü bir itiraz seslendirmede. AKP'nin "hileli" iktidarına karşı bir kabulleniş, bir boyun eğiş, sessizlik havası hâkim oldu.

Ülkenin en önemli hukuk kurumlarından Barolar Birliği'nin başkanı Metin Feyzioğlu ise seçimin ertesi gün yaptığı açıklamada, "Davutoğlu'nun Konya'daki kucaklayıcı yaklaşımı önemli, kutuplaşmayı bitirelim" dedi.

Ankara katliamı nedeniyle tüm mitinglerini, seçim çalışmalarını iptal eden muhalefet partilerinin, seçim ve propaganda meydanını AKP'ye bıraktıkları yetmiyor muş gibi; sandıktan çıkan şaibeye köklü, güçlü, kitlesel bir itiraz gösterememeleri dikkat çekti.

HDP Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ seçim akşamı yaptığı açıklamada AKP'nin baskısı altında, eşit olmayan şartlarda seçime gidildiğini söyledi. HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş ise daha o akşam yaptığı konuşmasında, seçime katılım oranından duyduğu memnuniyeti dile getirdi ve "İlkelerimize yakın gördüğümüz uygun politikalarla halkımızın beklentisi olan bütün sorunların

çözümü konusunda yapıcı bir muhalefet sergileyeceğiz" ifadelerini kullandı.

Katliamlar ve hırsızlıklar ülkesi haline dönüştürülmüş bir ülkede, iktidar partisini geriletme iddiasıyla seçime giren parlamento içi muhalefet partilerinin gerilemesi; iktidar partisinin ise beklenmedik, öngörülemez ve şaibeli bir biçimde yükselmesi daha ilk anda sorgulanması gereken bir olayken, AKP karşısında umut bağlanan CHP ve HDP'nin seçim akşamında durumu kabullenen açıklamaları, seçimlerde bu partilere oy vermiş yurttaşların da tepkisini çekti.

Muhalefet partilerinin seçim öncesinde, sırasında ve sonrasındaki tavırlarına bakılırsa, birbirine benzemez bu üç parti de, deyim yerindeyse, 1 Kasım seçimini AKP'ye ve AKP düzenine armağan etmek için adeta sözleşmiş gibiler. Görünen tablo bunu söylüyor.

Seçim öncesinde siyasetçilikle, giderek apolitikleşmeyle ve seçim meydanından geri çekilişle yaralanan muhalefet partilerinin; seçim sonrasındaki bu tavırları ise aslında siyasi intihar ile ölmeye benzetilebilir.

■ Ahmet Cınar

Kapanan ve açılan parantez

SANDIKTAN TEK BAŞINA AKP DEĞİL DE AKP-CHP KOALİSYONU ÇIKSA MÜCADELE BÜYÜYOR MU DİYECEKTİK? AKP'NİN ÜÇ GÜNDÜR SÖYLEDİKLERİNDEN FARKLI NE SÖYLENECEK, NE MESAJ VERİLECEKTİ? ÖYLEYSE GERÇEK BİR MÜCADELE İÇİN SUNİ ŞEKİLDE AÇIK TUTULAN BAZI PARANTEZLERİN KAPANMASINDAN ÜZÜNTÜ DUYACAK DEĞİLİZ.

Önce Kabataş yalancısı İsmet Berkan yazdı: "1 Haziran 2013 günü Gezi olaylarının başlangıcında Başbakan Tayyip Erdoğan'ın göstericiler için 'çapulcular' demesiyle başlayan uzun mu uzun seçim kampanyası nihayet sona erdi. Bugünden başlayarak yapılması gereken ilk ve en önemli şey, bu 29 ayda kırılan dökülenleri toparlamaya, toplumsal barışı yeniden inşa çalışmak olmalı." Sonra AKP'nin has gazetecilerinden Abdülkadir Selvi: "AK Parti kurmayları 1 Kasım seçimleri ile başlayan yeni dönemi, 'Gezi parantezinin kapanması' olarak görüyorlar."

"Nihayet" diyorlar bir rahatlamayla, açıyorlar, kapatıyorlar kafalarına göre... 2 Kasım günü sadece Berkan'ın değil, tüm Doğan grubunun içinden geçenler böyleydi. Berkan'ın yazısının yayınlanmasından bir önceki gece, yani seçim gecesi, Ertuğrul Özkök CNN Türk ekranlarına turuncu kravatıyla çıkarak mesajı vermişti zaten. "Hepimiz yorulduk" derken Özkök, yolsuzluk skandallarının da artık unutulması gerektiğini söylemiş, bunu da toplumsal barış için istemişti üstelik. Kısaca, hazmedeceksiniz, diyordu Özkök, kendisinin midesi kuvvetli ve alışıktığı olduğundan... Seçim sonuçları nedeniyle "eşekten düşmüşe döndüm" diyen dostlarına "ben de düştüm ama eşeğim o kadar yüksek değildi" dediğini anlatıyordu, her daim alçaklara yakışan bir rahatlıkla.

AKP karşıtı muhalefetin amiral gemisi haline gelen Doğan grubu sürece hızlı ayak uyduruyor. Biz, CNN Türk ekranlarında yarım kalan AKP projelerinin nasıl da hızlanacağına dair reklamları izlerken, AKP'lilerin dövdüğü Ahmet Hakan "Bahçeli gibi bir rakiple yüzde 70 alınmalıydı" diye yazıyordu. Doğan grubu, çıkışı muhalefete yüklenmek, beceremediler demek, buldu. Son dönemin keskin AKP karşıtı liberalleri ise Cumhuriyet ve Radikal'deki köşelerinden Kandil'e yüklenmekle meşgul şimdi.

Yeni Şafak'ta çarşamba günü yayınlanan "Yeni dönemin kodları" başlıklı yazıda Abdülkadir Selvi ise AKP cenahındaki durumu şöyle anlatıyordu: "AK Parti kurmayları 1 Kasım seçimleri ile başlayan yeni dönemi, 'Gezi parantezinin kapanması' olarak görüyorlar... (Şimdi) Güçlü bir reform süreci başlatılacak. Bunun için yeni anayasa gündeme gelecek. Hem Aleviler, hem Kürtler açısından kucaklayıcı bir vatandaşlık tanımının içinde yer alacağı, özgürlükçü

yönünün ağır basacağı bir anayasa çalışması olacak bu. AK Parti, anayasa çalışmalarında CHP'yi kendisine daha yakın buluyor."

Görülen o ki, AKP'liler özgüvenle konuşuyor artık. Kapsayıcılık, artık rahatlamış olmaktan geliyor. Bu rahatlığın, Özkök'ten anlaşılacağı gibi Doğan grubuna, sürecin tekrar başlamasıyla HDP'ye, mevcut pozisyonunu korumakla övünmeye devam eden CHP'ye yayılıp yayılmayacağını göreceğiz. Ama memnunar, AKP'den hızlı kabullendiler, herkes alışık olduğu rolüne geri döndü... Sermayeninse sonuçlardan ve AKP'nin seçim sonrasında verdiği mesajlardan mutlu olduğu anlaşılıyor.

Parantez diyorduk, halkın açtığı ama şimdi ona sormadan kapatıldığı ilan

edilen parantez. Şimdi bu kadar rahat kapattıklarını ilan ettiklerine göre o parantezin açtıkları uzun süre önce başkasının eline oyuncak olmuş olsa gerek. Öyleyse gerçek bir mücadele için suni şekilde açık tutulan bazı parantezlerin kapanmasından üzüntü duyacak değiliz.

Bir de şöyle sorulabilir: Sandıktan tek başına AKP değil de AKP-CHP koalisyonu çıksa mücadele büyüyor mu diyecektik? AKP'nin üç gündür verdiği mesajlardan daha farklı ne söylenecek, ne mesaj verilecekti? Şimdi düşünme zamanı öyleyse. Zaten görülen o ki zaten kimsenin AKP ile mücadele gibi bir niyeti yokmuş.

Kapsayıcılık, toplumsal barış, istikrar. AKP'yi gerileteceklerin listesinden bunlar yazıyordu, şimdi AKP'den de aynı sesler duyuluyor. "Memlekete restorasyon gelecekse onu da biz getiririz" diyorlar. Sonuçta siyasetin altın kuralı işledi ve taklit yerine aslı galip geldi. Seçim sonuçlarının bir başka göstergesi, diri emekçi unsurların düzenden kopmak yönünde ciddi emareler göstermeleri olduğunu ise herkesin görmesi lazım. Düzen değişikliği, sosyalizm diyenlerin sesini duyan ve ses verenler var. Hiç de az değiller üstelik. Bu sefer barikatı tam da buraya kuracağız.

Başlıyoruz ve göreceğiz...

■ Volkan Algan

İstikrar yalanı, patron

İŞÇİLER AÇISINDAN ÖNÜMÜZDEKİ DÖRT YILIN, GEÇTİĞİMİZ 13 YILDAN FARKSIZ OLACAĞINI SÖYLEMEK MÜMKÜN. İSTIKRAR YALANI İŞTE TAM DA BUNUN İÇİN UYDURULUYOR. İŞÇİLERİN GÖZÜNÜN BOYANMASINA İHTİYAÇLARI VAR. ÖYLE OLMALI Kİ, HAK ARAMAK İÇİN KİMSE AYAĞA KALKMASIN.

Kriz derinleştğinde, istikrar yalanına sarılmak kaçınılmaz oluyor. Pek çok kesim tarafından AKP'nin seçim başarısı halkın istikrar arayışına bağlansa da, sermayenin iktidarında istikrarın işçiler için yıkım, kan, sömürü, işsizlik, yoksulluk; patronlar içinse daha fazla kâr anlamına geldiğini biliyoruz.

Sermaye ve sözcüleri istikrar olgusundan kârdan başka bir şey anlamıyor.

7 Haziran'dan bu yana yaşanan kaotik sürecin ardından sandıktan tek başına AKP çıkması bu nedenle memnuniyetle karşılanmış görünüyor. Halk nezdinde istikrar propagandasının geçerliliğini korumasında işçi sınıfının milliyetçi/muhafazakâr kuşatması altında olmasının da payı var tabii ki.

Seçimlerin ardından patronlar pozisyon almaya çalışıyor. Kendileri için önemli olan kârlarında sürekliliğin değişmesini istemiyorlar. Doğan grubu yazarlarının seçimlerin hemen ardından tavır değiştirerek AKP tarafına meyletmeleri, TÜSİAD'ın ve diğer patron örgütlerinin pozitif açıklamaları AKP ile arasına mesafe koymuş kesimlerin de bundan sonraki istikrar arayışının parçası olma isteklerini ifade ediyor.

Uzun süredir AKP'ye muhalif pozisyon alan Doğan Medya grubu örneğin seçimlerin ardından geri adım atmış görünüyor. Hürriyet gazetesinin yazarlarından Ertuğrul Özkök, AKP için iyi şeyler yaparlarsa destekleyeceğim dedikten sonra fabrika ayarlarına geri döneceğini yazdı. Diğer pek çok yazar da AKP'yi öven, güzelleyen metinler kaleme aldı.

Geçtiğimiz süre içinde patronlar, önlerinde bir engel olmaksızın kazanmaya devam etti. Kazançlarının yanında yapılan yasal düzenlemeler ile patronlar işçilerin her tür hakkını gasp etme olanağını da yakaladı. Esnetilen çalışma koşullarını işçilerin güvencesiz hale gelmesi izledi. Patronlar, istikrarlı bir biçimde işçilerin hayatları üzerinden kazançlarını artırdı.

AKP'nin yeni tek partili istikrarı metal patronlarının, bu yıl düşük ücretlerine ve sarı sendikaya karşı başkaldıran metal işçilerinden 2017 yılında yapılacak toplu sözleşme döneminde hesap sorması anlamı-

na gelecek. Bunun engellenmesinin tek koşulu, metal işçilerinin kendi çıkarları için örgütlü davranması.

Kamu çalışanları ise her iki yılda bir Memur-Sen eliyle hak kaybına uğramaya devam edecekler. Memur-Sen AKP'nin

sendikal uzantısı olarak başladığı yaşamına, ekonomik yardımcı rolü ile devam ediyor. AKP döneminde sayıları dört kat artan taşeron işçilerin başına Hak-İş musallat edilmiş durumda. Başka bir sendikanın örgütlenmesine izin verilmiyor. İstikrarın kamu çalışanları ve taşeron işçiler için anlamını Memur-Sen ve Hak-İş belirleyecek. Geçen haftalarda bu sayfalarda yer verdik, işsizlik rakamları ile oynasalar da işsizlik artıyor. Bu ise beraberinde yoksullaşmanın ve bankalara olan borçların artışı, kriz koşullarında ise ücretlerin baskılanması anlamına gelecek. Kısaca, önümüzdeki süreçte de krizden korunmak, istikrarın devamını sağlamak işçilerin, emekçilerin daha fazla sömürülmesi ile sağlanacak.

İşçiler açısından önümüzdeki dört yılın, geçtiğimiz 13 yıldan farksız olacağını söylemek mümkün. İstikrar yalanı işte tam da bunun için uyduruluyor. İşçilerin gözünün boyanmasına ihtiyaçları var. Öyle olmalı ki, hak aramak için kimse ayağa kalkmasın.

ONLAR HER ZAMAN MEMNUN

TÜSİAD 1 Kasım seçimlerinin ertesi günü yaptığı açıklamada, seçim sonuçlarından duyduğu memnuniyetle birlikte, kurulacak hükümet ve TBMM'den siyasi reform ve

kamu yönetimi, kalkınma ve rekabet gücü alanlarında bir dizi düzenlemenin süratle hayata geçirilmesini, AB üyelik sürecinin güçlendirilmesini ve toplumsal kutuplaşmanın sona erdirilmesini talep ettiklerini açıkladı.

MÜSİAD yaptığı açıklamada, "Beş

mutluluğu

aylık belirsiz dönem ve uzlaşmaz görüntü veren siyaset anlayışı, milletin nezdinde kabul görmemiştir. Milletimiz her zamanki sağduyusu ile '7 Haziran'ı unutmayın, kısır çekişmelerden uzaklaşın, somut vaatlerle istikrarlı bir hükümet kurulmalıdır' demiştir. Milletimizin, ülkemizin kalkınması yönünde gösterdiği tercihi, değerli buluyoruz. İş dünyasının önünün açılması, sosyal hayatta ve demokratik açılımlarda reformların devamı, daha hızlı ve adil işleyen bir hukuk devleti yolunda, birlikte üreteceğimiz sinerjinin tekrar yakalandığına inanıyoruz" dedi.

İstanbul Ticaret Odası başkanı, "Milletimiz seçim sandığında tek parti yönetimi ve istikrar iradesini güçlü bir şekilde ortaya koyarak, Türkiye'nin geleceğine sahip çıkmıştır. Seçmenin sandık aracılığıyla verdiği güçlü mesajla Türkiye'nin önü açılmıştır. Şimdi işe koyulup milletimizin ihtiyaçlarına cevap verme zamanıdır" dedi.

Türkiye İhracatçılar Meclisi başkanı, seçim atmosferinin geride kalması gerektiğini, AKP ile yakaladıkları kazanımları daha ileriye götürmek istediklerini, sadece ekonomide değil tüm alanlarda yeni reformlar istediklerini belirtti.

Türkiye Ayakkabı Sanayicileri Derneği, "Küresel piyasalardaki gelişmeler ve içerideki siyasi belirsizlik nedeniyle 2015 ekonomide kayıp bir yıl oldu. Zaman kaybetmeden istikrarı sağlayan, ekonominin önünü açan, üreticiyi destekleyen iç ve

dış politikaların hayata geçirilmesini bekliyoruz" açıklamasını yaptı.

Türkiye Giyim Sanayicileri Derneği, seçim sonuçlarıyla hal-kin koalisyon seçeneğini tehlikeli bulduğunu, seçmenin ekonomik istikrar için tek başına AKP iktidarı istediğini belirterek hükümet-

ten ekonomik sorunlara çözüm bulmasını istediklerini vurguladı.

İstanbul Tüccarlar Kulübü, "Biz istikrarın ekonomiye olan katkısını 13 yıldır gözlemledik. İş dünyası olarak ve ekonominin nabzını tutan KOBİ'ler olarak güven ve istikrar ortamının devam edecek olmasından dolayı memnunuz. Artık seçim atmosferini geride bırakarak, Türkiye'nin geleceğini düşünmeliyiz. Hepimiz üzerimize düşen görevi yapmaya hazırız" açıklaması yaptı.

■ Zehra Güner

Devlet memurlarının güvencesi gündemde

AKP'nin seçim sonrası ilk icraatı devlet memurlarının güvencesini kaldırmak olabilir. Seçimden hemen önce Erdoğan ve Davutoğlu, devlet memurları yasasının değişmesi gerektiğini söyleyen demeçler vermişti. Cemaatin sızmasına/tasfiyesine yönelik tedbirlerin artırılması olarak gündeme getirilse de aslında devlet memurlarının iş güvencesini ortadan kaldırmayı amaçlayan değişiklikler gündeme geliyor. Bu yeni değil. Geçmiş dönemlerde de AKP 657 sayılı devlet memurları yasasında önemli değişiklikler gündeme getirmiş, bunların bir kısmı Anayasa Mahkemesi'nden dönmüştü.

KEMAL OKUYAN

“ AKP İSTİKRAR MANYAKLIĞINI CHP VE HDP'YE YEDİRTMEMENİN YOLU OLARAK, BİRKAÇ YIL ÖNCE BAŞINI YAKAN KUTUPLAŞMAYI BİR KEZ DAHA DEVREYE SOKTU. CHP, HDP VE MHP İSE ERDOĞAN GERDİKÇE KENDİLERİNİ İSTİKRAR ADINA ORTAYA ATTILAR. ERDOĞAN "İSTİKRARI BEN SAĞLAR, BEN BOZARIM" DİYE RESTİ ÇEKİP ORTALIĞI KARIŞTIRINCA, KUTUPLAŞMAYI GÖZE ALAMAYAN MUHALEFET PARTİLERİ, BİR DE ÜSTÜNE PKK, SAVAŞÇI ERDOĞAN'A SAVAŞÇI BİR YANIT VERİNCE TAM ANLAMIYLA TUZAĞA DÜŞTÜ.

”

Türkiye'de neler oldu

Cok değil beş ay kadar önce yenilenen Meclis'te muhalefet sandalyelerini işgal eden üç parti... Beş ay boyunca onlar için hayat uzlaşma, istikrar, yapıcı siyaset lafından öteye geçmedi. Yeni bir seçim kaçınılmaz hale geldiğinde, "AKP ile koalisyon ihtimali"ni dışlamıyorlardı. AKP ise bu arada savaş çılgınlıkları atmakta, toplumu germekte, işine gelmezse seçim sonuçlarını yine tanımayacağını ilan etmekteydi.

Kutuplaşma nedeniyle okkanın altına giden bir hükümet, kutuplaşmayı göze alıyor, birbirinden farklı ideolojik eğilimlere sahip üç muhalefet partisi kutuplaşmanın AKP'nin tuzağına düşmek anlamına geldiği inancıyla hareket ediyordu.

Şimdi burada duralım.

Kutuplaşma neden AKP iktidarını tehdit etmeye başlamıştı?

Çünkü toplumun önemli bir kesimini sadakayla, imana ikna eden hükümet, toplumun diğer bir bölümünün öfke konusu haline geliyor, sokak hareketleniyor, istikrar bozuluyordu. Oysa AKP'nin başarısı büyük ölçüde patron tayfasının istikrar manyaklığının fena halde borçlandırılarak rehin alınan topluma da sirayet etmesinin ürünüydü. Yani AKP, istikrarı sürdürebilecek bir parti olduğu sürece egemen sınıfın ve toplumun edilgen-itaatkâr kesimlerinin onayını alıyordu.

2010'dan sonra, AKP ile istikrarın sürmeyeceği düşüncesi güçlü sermaye çevrelerinde dillendirilmeye başlandı. Başladı çünkü toplumda büyümekte olan öfkeyi fark etmiş, AKP'nin iç ve dış politika açısı-

lımlarının kontrolsüz ve gereksiz risklerle dolu olduğunu düşünmeye başlamışlardı. Bunun dışında bir şikâyetleri yoktu, para basıyorlardı.

AL İSTİKRARINI BAŞINA ÇAL

AKP geriliyordu. Seçmen bazında, sandık platformunda değildi gerileme. AKP toplumun diri kesimlerinin tepkilerini bastırmakta zorluk çekiyor, liberallerin, şunun-bunun toplumu oyalama ve kandırma çabaları artık işlemiyordu.

AKP'nin, özellikle Erdoğan'ın freni patlamıştı; duramıyor, öfkeyi ölçsüz nefrete çevirmeyi beceriyordu. Aldığı yanıt Haziran Direnişi'dir. Bu yanıt benzersizdir ve halk "al istikrarımı başına çal" demiştir.

Halkın imdadına yeterince güçlü bir siyasi önderlik yetismeyince Erdoğan'ın imdadına yine birileri yetişti. Kimlerin 2013'te Haziran Direnişi'ne soğuk bakarak Erdoğan'a yardım ettiği biliniyor. Ancak sonrası daha önemli. Erdoğan'la bu işin süremeyeceğini gören sermaye sınıfı ve emperyalist merkezler derhal toplumsal enerjinin siyasal sistemin yeniden yapılandırılmasına aktarılıp kötürümleştirilmesi için kolları sıvadı. Böylece hem Erdoğan'ın sistem açısından yarattığı toplumsal risk azaltılacak hem de onu kuşatacak, devre dışı bırakacak bir siyasal iklim şekillenecekti.

Mekanizma mükemmel işledi. 2013'te özgürleşen Türkiye sokaklarından esen rüzgâr 2014'e girilirken sandığa sokuşturılmaya başlanmıştı bile. Yerel seçimlerde

SANDIK VE DÜZEN SİYASETİ HİÇ BOŞLUK BIRAKMIYORDU. CHP VE HDP TABANLARININ GEÇİŞKEN HALE GETİRİLMESİ, CHP LIBERALİZMİ İLE HDP LIBERALİZMİNİN SENTEZLENMESİ BÜYÜK BİR HIZLA GERÇEKLEŞTİ.

SET 2A ▷

32

33

34

acaba!

CHP baş aktördü; kazandığı başkent belediyesini dahi korumaktan aciz bir aktör! Hayal kırıklığı, 2013'te ayağa kalkan halkı öğütmeye başlamıştı. Ardından Cumhurbaşkanlığı seçimi geldi... Ekmeleddin, adeta CHP girdabına kapılmış genç-yaşlı diricanların tükenişini müjdeliyordu.

Tam o sırada devreye Demirtaş girdi ve de sokuldu.

Sandık ve düzen siyaseti hiç boşluk bırakmıyordu. CHP ve HDP tabanlarının geçişken hale getirilmesi, CHP liberalizmi ile HDP liberalizminin sentezlenmesi büyük bir hızla gerçekleşti. Önemli farklılıklar sürüyordu ama her iki parti de içindeki laisist, ABD karşıtı ve piyasa teröründen rahatsız unsurları etkisizleştirmekte ya da idare etmekte ortak bir başarı sergilemekteydi. Sermayeye ve batılı ülkelere güven vermek için her şey yapılmaktaydı.

İKİ SOSYAL DEMOKRAT!

Bu arada artık 2013'te Haziran'da "ben bir halkım ve boyun eğmem" diyen insanların önemli bölümünün kafası karışmış, "biz görevimizi yaptık, şimdi siyaset alanından bir şeyler çıkacaktır herhalde" düşüncesi ağır basmıştı. CHP ve HDP toplumsal tepkileri düzen siyaseti adına dönüştürürken, kendileri de dönüşüyordu bir yandan.

Erdoğan'ı zor duruma düşüren kutuplaşmadan yararlanmaya çalışıyor ama bir yandan da o kutuplaşmanın temellerini ortadan kaldırıyorlardı. Ağızlarına NATO

ERDOĞAN'I ZOR DURUMA DÜŞÜREN KUTUPLAŞMADAN YARARLANMAYA ÇALIŞIYOR AMA BİR YANDAN DA O KUTUPLAŞMANIN TEMELLERİNİ ORTADAN KALDIRIYORLARDI. AĞIZLARINA NATO KARŞITLIĞINI, EMPERYALİZMİ LAF OLSUN DİYE BİLE ALMAYAN İKİ SOSYAL DEMOKRAT PARTİ.

karşıtlığını, emperyalizmi laf olsun diye bile almayan iki sosyal demokrat parti. Ama dillerinden Saidi Nursi'yi düşürmeyen iki sosyal demokrat parti! Patron örgütlerine dil dökmeye, kendilerini tanıtmaya çalışan iki sosyal demokrat parti...

Amaç hasıl oldu, halk şaşkınlık içinde kabuğuna çekildi, bu sayede Haziran ayında esen-estirilen HDP rüzgârına kolay kapıldı.

AKP ise istikrar manyaklığını bu iki partiye yedirtmemenin yolu olarak, birkaç yıl önce başını yakan kutuplaşmayı bir kez daha devreye soktu. AKP Türkiye'sinin muhalefeti olarak AKP Türkiye'si ile uzlaşmaya hazır CHP, HDP ve MHP Erdoğan geldikçe kendilerini istikrar adına ortaya attılar. Toplumun güvenini kazanacaklarını düşünüyorlardı ya da başka hesapları vardı. Her biri AKP'yi, Erdoğan'ı bir biçimde kurtarmıştı 12-13 yıl içinde, bu yine mümkündü.

Mümkün değilse eğer, sermaye sınıfının kısıtları, düzen muhalefetinin de kısıtı anlamına geliyordu. Erdoğan "istikrarı ben sağlar, ben bozarım" diye resti çekip ortalığı karıştırdı, kutuplaşmayı göze alamayan muhalefet partileri, bir de üstüne PKK, savaşçı Erdoğan'a savaşçı bir yanıt verince tam anlamıyla tuzağa düştü.

Son dönemeç, Ankara'da patlayan kalles bombaları. Tarihimizin en kanlı katliamlarından birini daha hemen başta "AKP'nin işi, ama biz oyuna gelmeyeceğiz" diye değerlendiren CHP ve HDP, 1 Kasım seçimlerinin sonucunu tayin etti. O bomba AKP'nin savaş oyununu istediği gibi sürdüremeyeceğini göstermek

için patlatılmıştı, birkaç gün afallayan, başlarına geleni çözmeye çalışan Erdoğan ve arkadaşları, muhalefetin haline baktı; yürüyüp geçti.

Kutuplaşma silahını doğrultarak istikrar arayışını yeniden tekeline almıştı. Sonuç ortada. Savaş ilan eden AKP ile koalisyon hesapları yapanlar insanlara "gidin istikrar istismarcısının feriştaına oy verin" demiş oldular. Üstüne baskı ve hileler... Sorgulamadılar bile.

ERDOĞAN PAÇAYI KURTARDI

Evet, amaç hasıl oldu. Erdoğan bir kez daha paçayı kurtardı, AKP hatalarını göya anladı, "ilk günlerdeki gibi olacağız" mesajını verdi, Haziran'ın yerinde duramayan kitlesi CHP ve HDP'nin "saygı duyuyoruz, sorumlu siyaset yapacağız" açıklamaları karşısında talihine küfrederek evine çekildi.

Bütün bunlara sol adına destek verip kendilerini rezil edenler ise şimdi CHP ve HDP'nin AKP karşısında dik durması, onunla uzlaşmaması için duacı!

CHP ve HDP ise azıcık daha gerçekçi. Onlar daha şimdiden Erdoğan ile AKP'nin arasını açmaya, oraya oynamaya karar verdi. Büyük siyasete ısınma turları atmakta olan "sol"cumuz bir düşünsün bu işi... El atıversinler bu meseleye... Kılıçdaroğlu'nun, Demirtaş'ın yapamadığını Davutoğlu yapabilir belki.

Şaka gibi...

Ha bir de çözüm süreci her an yeniden karşımıza çıkabilir...

Ötesi yok mu peki?

Ötesi ise haftaya... Umudun öyküsü ve stratejisi...

ABD'de kafalar karışık

1 KASIM SEÇİM SONUÇLARINA YÖNELİK DÜNYANIN ÖNEMLİ MERKEZLERİNDEN MESAJLAR GELMEYE DEVAM EDİYOR. ALMAN BASINI, AKP'NİN SEÇİM BAŞARISINA BÜYÜK ORANDA KUŞKUyla YAKLAŞIRKEN, ABD'NİN DÜŞÜNCE KURULUŞLARI KARIŞIK SİNYALLER GÖNDERİYOR.

ABD'nin seçimlerden sonraki resmi açıklaması, "kutluyoruz ancak endişeliyiz" şeklindeydi. "Endişe" kısmını, özellikle Cemaat yanlısı medya organlarına yönelik siyasi operasyonlar oluşturuyordu.

Bununla birlikte, Türkiye'de öyle ya da böyle, nihayet bir hükümet kurulacak olmasının ABD açısından olumlu olduğunu düşünenler de var.

Bunlardan birisi, ABD'nin eski Ankara Büyükelçisi Francis J. Ricciardone. *Atlantic Council*'de yayımlanan röportajında, Erdoğan'ın Atatürk'ten sonra Türkiye'nin gördüğü "en yetenekli ve kararlı lider" olduğunu

savunan eski elçi, AKP'nin seçim başarısının arkasında Erdoğan'ın bu özelliklerinin olduğunu söyledi.

İki seçim arasında yaşanan şiddetten PKK'yi sorumlu tutan Ricciardone, örgütün "hesap hatası" yaptığını ileri sürdü. Yeni AKP zaferinin Türkiye'yi daha otoriter bir yönetime sokup sokmayacağına ilişkin kesin bir yanıt vermektan kaçınan tecrübeli diplomat, Erdoğan'ın gücünü başkanlık sistemi ya da merkez sağda kapsayıcı bir parti restorasyonu için de kullanabileceğini belirtirken, özellikle ikincisinin Türkiye'nin önündeki ekonomik ve anayasal reformlarla daha uygun olacağına dikkat çekti.

Ricciardone, her halükârda AKP'nin yeni bir anayasa, merkezi otoritenin yetkilerinin azaltılması gibi başlıklarda adım atması gerektiğini kaydetti.

Ricciardone, Türkiye ve Türkiye'nin dostları için esas sorunun "başkanlık sisteminin parlamenter sisteme karşı" olmadığını iddia ederken, esas meselenin Erdoğan ve AKP'nin yeni bir anayasaya destek verip vermeyecekleri olduğunu söyledi.

Kürt illerindeki güvenlik durumunun kötüleşmeyeceğini düşünen Ricciardone, yeni AKP hükümetinin barışçıl çözüm için HDP ile partner olabileceğine dair bir umut olduğunu belirtti.

Ricciardone'ye göre, seçim sonuçlarının ABD-Türkiye ilişkileri açısından en önemli artışı, sonunda bir hükümetin kurulacak olması.

Foreign Affairs'te David Lepasca imzasıyla çıkan makalede ise, bazılarının yeni AKP zaferini ifade özgürlüğüne yeni saldırılar anlamına geleceğini düşünmesine rağmen, bir başka grubun ise yeni AKP hükümetinin "manevra kabiliyetine" sahip olmasının iyi olacağını düşündüğü belirtiliyor. Bu kabiliyetin başında, mülteci sorunu geliyor.

Avrupa Komisyonu raporundaki Türkiye eleştirilerine değinen yazıda, buna rağmen Ortadoğu'nun geri kalanının Türkiye'den daha iyi durumda olmadığına dikkat çekilerek, Ahmet Davutoğlu'nun, "Türkiye, bölgede terörizm ve şiddetten kaçanlara bir sığınak oldu" sözleri aktarılıyor.

Türkiye'nin komşu ülkelerinden daha huzurlu ve dünyanın en büyük 17. ekonomisine sahip olduğunu söyleyen Lepasca, bölgede yerinden edilen insanlarla aynı dini paylaşan büyük bir Türk nüfusunun olduğunu savunuyor.

Makalede, yeni AKP hükümetinin önümüzdeki günlerde PKK'yle barış masasına oturup IŞİD'e karşı operasyonlara başlama-

sının beklendiği söyleniyor.

Bununla birlikte, karamsar yorumlar da yapılıyor. *Fortune*'dan Steven A. Cook, Türkiye'nin PKK'yle savaşının süreceği yorumunu yaparken, seçimlerin ardından Türk Lirası'nın değer kazanmasının ve piyasalardaki rahatlamının kısa süreli olacağını iddia ediyor. Cook, AKP hükümetinin öntündeki iki büyük ekonomik mücadele başlığının, Ali Babacan'ın bakan olup olmaması ve Merkez Bankası'nın bağımsızlığı olduğunu öne sürüyor. *Fortune* yazarı, yukarıdaki zorlu sorunlar nedeniyle 1 Kasım seçimlerinin Türkiye'nin yaşadığı dertleri bitirmeyeceğini düşünüyor.

KARAMSAR OLANLAR DA VAR

New York Times'ta seçimin hemen ardından yayımlanan "editörler kurulu" imzalı yazıda, tek parti iktidarının geri dönmesinin Erdoğan'ın otoriter yönelimlerinin devam edeceği anlamına geldiği söylendi. Gazete, seçimin en kötü sonucunun, Erdoğan'ın AKP'nin gücünü kendi muhaliflerine yönelik daha büyük baskılar ve başkanlık sistemi için kullanması olacağını savundu.

Brookings'te yazan Kemal Kirişçi ise, AKP'nin zaferinin "Türk demokrasisi" için bir galibiyet anlamına gelmeyeceğini düşünenlerden. "Bardağın dolu tarafını", tek parti hükümetinin ekonomi, dış politika, sosyal ve etnik konularda kararlı bir şekilde ilgilenebilecek olması olarak nitelendiren Kirişçi, öte yandan ifade özgürlüğüne saldırı ve korku atmosferinin "bardağın boş tarafı" olduğunu öne sürdü.

Kirişçi, 2000'li yıllar boyunca "model" olan AKP Türkiye'sinin, 2011 yılından itibaren düşüşe geçmeye başladığını söylüyor. Kirişçi'ye göre, bir zamanlar AKP'yi model olarak öven Tunus'un Müslüman Kardeşler mensubu lideri Raşid Gannuşi bile artık bunu yapmayı bıraktı. Yazara göre Erdoğan Türkiye'si artık daha çok Putin Rusya'sını andırıyor.

Türkiye'nin endişelenmesine neden olan şeyin Erdoğan'ın otoriter eğilimleri olduğunu belirten Kirişçi, kontrol ve fren mekanizması olmayan bir başkanlık sisteminin Türkiye'yi doğrudan otoriter yönetime götürmesinden korkulduğunu vurguladı.

Bipartisan Policy Center'da (BPC) Blaise Misztal imzasıyla yayımlanan makalede ise, seçim sonuçları "korkunun zaferi" olarak nitelendirildi.

BPC'nin ulusal güvenlik direktörü olan Misztal, hafta sonu Türkiye'de seçim atmosferini bizzat yaşamış. AKP zaferini sürpriz olarak gören BPC yazarı, Haziran ayındaki iyimserlikten eser kalmadığını, artık esas sorunun Türkiye'nin son beş aylık gerginlikten kurtulup kurtulamayacağı olduğunu söylüyor.

Carnegie'de yazan Sinan Ülgen'in yazısı ise "Erdoğan'ın ikinci şansı" başlığını taşıyor. Ülgen de, Erdoğan'ın otoriter eğilimlerinden bahsederken, yeni AKP hükümetinin Kürt meselesi ve Suriye politikası konusunda ayar yapması gerektiğini düşünüyor. Ülgen'e göre, seçmen "güçlü ve istikrarlı bir hükümet" isterken, kimse muhalefete saygısızca yaklaşılmasını kabul etmiyor.

BREZİLYA'DA ÖZELLEŞTİRME KARŞITI GREV KARARI

Brezilyalı petrol işçileri, devlete ait petrol şirketi Petrobras'ın özelleştirilmesine dair planlara karşı çıkararak süresiz greve çıktı. Petrol alanında en büyük sendika da dahil olmak üzere greve çok sayıda sendikanın destek verdiği aktarılıyor.

Sağcı siyasetçilerin özel şirketlerce petrol çıkartılması için uğraş verdikleri söylenirken, işçilerin Petrobras ile 100 günlük görüşmenin ardından sonuç alamayarak greve gittiği belirtiliyor.

Petrobras yöneticileri "üretimin sürmesi için tüm gerekli önlemleri" alacaklarını açıklarken, üretimin tesislerin %75'inde durmuş olduğu söyleniyor. Özelleştirmenin 15,1 milyar dolannın şimdi yapılmak istendiği, 2019'a kadar da 58 milyar dolarlık özelleştirme için çalışıldığı duyuruluyor.

ERMENİ KİLİSELERİ İLE PYD ARASINDA İHTİLAF

Suriye'nin Haseke vilayetinde, PKK'ye yakınlığı ile bilinen Demokratik Birlik Partisi'nin (PYD) ilan ettiği Cezire Kantonu'nda ihtilaflar yaşanıyor. Süryani haber ajansı AINA'nın bildirdiğine göre, Cezire'deki 16 Ermeni ve Süryani örgütü, PYD'nin uygulamalarına karşı çıkıyor. Örgütlerin PYD ve Kanton yönetimine itirazları dört başlıkta toplanıyor; özel okullarda ve devlet okullarında yeni eğitim müfredatı, gençlerin zorla askere alımı, özel vergi uygulaması, Süryanilerin sahip olduğu mülkleri işgal.

Son olarak, Kanton yönetiminin çıkarttığı "Göçmen Mülkleri Yasası" protestolara neden oldu. Yasaya konu olan mülklerin, çoğunlukla çatışmalar nedeniyle evini terk eden Hristiyanlara ait olduğu iddia ediliyor.

Kamışlı'daki örgütler, yayımladıkları bildiriye Göçmen Mülkleri Yasası'nın, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'ndeki mülkiyet hakkına aykırı olduğunu belirtiyorlar.

Süryani ve Ermeni örgütleri, yasanın "ihtiyacı olanlara yardım etme" görüntüsü altında mülk gaspı anlamına geldiğini öne sürüyorlar. Örgütler, Cezire'de mülklerin yüzde 35'ine Hristiyanların sahip olduğunu belirterek, yasa ile birlikte bölgenin demografisinin değiştirilmeye çalışıldığını iddia ediyorlar. Kanton yönetimini bu nedenle "etnik karışıklık yaratma" ile suçlayan örgütler, yeni izin ve vergilerin gayrimişru olduğunu, kendileri için hâlâ Suriye devletinin verdiği izin ve vergilerin geçerli olduğunu ilan ediyorlar.

ALEVİ KADINLARI KAFESE KAPATTI

Suriye'nin başkenti Şam'ın doğusundaki Guta bölgesinde faaliyet yürüten silahlı çeteler hava saldırılarından "korunmak" için inanılmaz bir mezhepçi uygulamaya imza attılar.

Doğu Guta'daki Suudi destekli İslam Ordusu ve Batı destekli Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) militanları, Rus ve Suriye hava saldırılarına karşı, kaçırılan Alevi kadınları açık havadaki bir kafese kapatarak "korunuyor".

Kafese kapatılan Alevi kadınların fotoğrafları, "ılımlı" ÖSO yanlısı sosyal medya aktivistleri tarafından paylaşıldı. Paylaşımlarda Alevi düşmanı yorumlar da yapıldı.

"ılımlı" muhalifler geçen hafta da bir Suriye askerinin kafasını keserek "Daha fazla Alevi öldüreceklerini" söylemişlerdi.

'Türkiye'nin ve dünyanın aydınlık

Komünist Parti, 30 Ekim cuma akşamı İstanbul Haliç Kongre Merkezi'nde önemli bir buluşma gerçekleştirdi. Geceye üye ve dostlarının yanı sıra, bu yılki ev sahipliğini KP'nin yaptığı 17. Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı için Türkiye'ye gelen dünya devrimci hareketinden delegeler de konuk oldular.

"Türkiye'nin ve dünyanın aydınlık geleceğine inanıyoruz" sloganıyla gerçekleştirilen buluşmada sınıf mücadelesinin her geçen gün daha da keskinleştiği Yunanistan'ın ve emperyalizmin hedef ülkesi Suriye'nin komünist partileri adına konuşmalar yapıldı. Gece de Komünist Parti adına Komünist Parti MK Sekreteryası üyeleri Kemal Okuyan ve

Özgür Şen konuşurken, Komünist Parti ile ilişkileri hayli gelişkin olan dünya komünist hareketinin önemli partilerinden Yunanistan Komünist Partisi adına parti genel sekreteri Dimitris Kutumbas ve emperyalizme karşı yurtsever mücadeleyi sürdüren Suriye Komünist Partisi adına Merkez Komite üyesi Cemal Sayed Yusuf söz aldı.

Şair Nihat Behram'ın Ankara Katliamı'nda hayatını kaybedenler adına yazdığı son şiirini ilk defa okuduğu gecede duygulu anlar yaşanırken, dünya sol tarihine mal olmuş şarkıları seslendiren sanatçı Gülcan Altan ve Komünist Partili müzisyenler büyük beğeni topladı.

Gecede yapılan konuşmaların özet hali şöyle:

'Hayır efendim, kabul etmiyoruz'

Komünist Parti MK Sekreteryası üyesi Kemal Okuyan:

Bu düzenin değişeceğine inanın; sosyalizme inanın; devrime inanın; dünyanın ve Türkiye'nin aydınlık geleceğine inanın.

İnananları çoğaltın. Boyun eğmeyenleri... İnananları, boyun eğmeyenleri örgütleysin... Mücadele edin, sahte çözümlere ikna olmayın, ilkeli durun, özgüveninizi yitirmeyin... Emekçi halka, tarihsel ilerlemeye, on yıllar boyu ezilenlerin rehberi olmuş Marksizm-Leninizme, Komünizm ülküsüne inanın.

İnanın; insanlığa inanın.

Komünist Parti'nin sözü budur.

Bu söze güç ve kulak verin.

Değerli dostlar...

17. Dünya Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı için Türkiye'de bulunan konuk komünist yoldaşlar, sizleri de selamlamak istiyorum. Siz de, diktatörler, sivil faşist çeteler, dinci katiller tarafından kirletilmiş bu ülkenin emekçi halkına inanın. Bu büyük ülkede onca kir, onca kan nasıl temizlenir diye düşünmeyin.

Temizlenir.

Yeter ki örgütlü halkın gücüne inanalım.

Dostlar, yoldaşlar,

Biz işçi sınıfına, emekçi halka, sosyalizme inanıyoruz, birileri peri masallarına.

Örneğin inanmamızı istiyorlar ki, bu ülkede şu anda çekilen sıkıntılardan, yaşanan katliamlardan tek bir sorumlusu var: Erdoğan...

Bu kişinin sorumluluğu ayrı. Elbette hesap verecek. Yıllar önce daha 2001'de AKP'nin ne anlama geldiğini açıkça ilan etmiş bir partinin temsilcisi olarak şunu söylemek zorundayım ki, Erdoğan ve arkadaşları sadece bir sonuçtur.

Türkiye kapitalizmi daha iyisini üretmiyor.

AKP'li yıllarda yalnızca Erdoğan ailesi zengin olmadı. Evet bir siyasetçi olarak yolsuzlukla, hırsızlıkla zenginleşenlerin yakasına yapışacağız. Ama herkes Erdoğan'la ilgilendiği için mutlu mesut kârlarına kâr katanlara ne diyeceğiz?

Rakamlarla konuşmayı istemiyorum. Ancak merak eden, Türkiye'de büyük tekellerin AKP döneminde nasıl devasa kârlar elde ettiğine bir baksın. Bugün Erdoğan'ı eleştiren, onunla gerilim yaşayan bazı büyük patronlar, Erdoğan'la yıllarca aynı gemideydi. Şimdi de Erdoğan'ı kurtaran, belki seçimden sonra da ömrünü uzatacak olan budur. Kâr kardeşliği.

Erdoğan 2013'te bu sayede kurtuldu. Korkarım şimdi yine kurtulacak.

Erdoğan bitmişti. Onu yaşatıyorlar. Yaşatmaya kararlılar. Sandıktan özgürlük çıkacak diye Haziran ayında kitlelere sahte umut dağıttılar, insanların gözü parlamento hesaplarından başka bir şey görmez oldu. Sonuç? Hayal kırıklığı. Söyleyeyim her durumda bir hayal kırıklığı daha geliyor.

Yakışıyor mu bize?... Mustafa Suphi'yi, Şefik Hüsnü'yü, Nazım'ı, Behice Boran'ı, Deniz Gezmiş'i yaratan bir halka bu yakışıyor mu? Bu düzen değişecek. Bundan daha doğal ne olabilir!

Mecbur muyuz kapitalizmi kabullenmeye, onun ötesi hayal diyenlere boyun eğmeye!

Hayır efendim, kabul etmiyoruz.

İnsanlık bu barbarlıktan kurtulacak. Kurtulması için gerekirse iğneyle kuyu kazarsın, damlaları biriktirir çağlayan oluruz, mutlaka ama mutlaka bu azgın, gözü dönmüş sermaye sınıfını alt ederiz.

Bu düzen artık kan dökmeden, kir üretmeden durmuyor. Biz de yerimizde durmuyoruz.

İnanıyoruz. İnanıyoruz Türkiye'nin ve dünyanın aydınlık geleceğine. İnanıyoruz komünizme!

'Nâzım Hikmet'in dediği gibi...'

Yunanistan Komünist Partisi Genel Sekreteri Dimitris Kutumbas:

"Sevgili yoldaşlar,

İstanbul'da gerçekleşen bu önemli uluslararası buluşmayı selamlıyor ve YKP Merkez Komitesi'nin Komünist Parti'nin yönetici kadrolarına, üye ve dostlarına, Türk işçi sınıfına sıcak yoldaşça duygularını iletiyoruz.

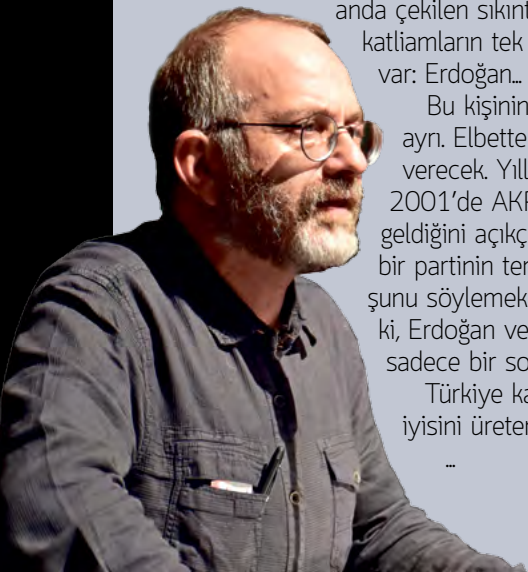
Yunanistan Komünist Partisi ve Komünist Parti sağlam, yıllanmış ve enternasyonal bağlarla bağlıdır ve sınıf mücadelesinin zorluklarından sinanmış yüksek seviyede ikili ilişkiler geliştirmiştir.

Her iki partinin güç kazanması ve YKP ile KP arasındaki ilişkilerin gelişmesi büyük önem arz etmektedir.

Kapitalizmin kriz, işsizlik, yoksulluk, göç, iltica ve savaş doğurduğu pratikte kanıtlanıyor.

Hikmet'in dediği gibi:

'Hızımızı asırlardan aldık...', fedakârlıklar büyük de olsa kazanacağız, bu çürümüş dünyayı 'batıracağız, taş çatlasa batıracağız/ hür, ferah ve ümitli bir yaşam kuracağız'.

geleceğine inanıyoruz'

'Sosyalizmi aramaktan vazgeçmeyeceğiz'

Komünist Parti MK Sekreteryası üyesi Özgür Şen:

Değerli dostlar, sevgili yoldaşlar,
Ülkeyi ve dünyayı anlamak gerekir. İlkelerimizi, bizi biz yapan değerlerimizi işe koşmanın tam vaktidir. Bu büyük karanlıktan bizi çıkaracak rehber Marksizm-Leninizmdir.

...
Türkiye'yi aydınlık bir geleceğe taşıyacak yol kolay ya da zor olabilir. Bizim için önemli olan kolaylığı veya zorluğu değil, doğruluğudur. Biz kolayı değil doğruyu arıyoruz. Kolayı ararken doğruyu aramaktan vazgeçmeyi ya da sıklıkla yapıldığı gibi doğruyu aramayı ertelemeyi reddediyoruz. Türkiye'de devrimi aramaktan vazgeçemeyiz. Türkiye'de sosyalizmi aramaktan vazgeçmeyeceğiz.

Türkiye'de seçimler her defasında AKP'nin ya da bir diğer partinin değil, düzenin kazandığı bir mekanizmaya dönüşmüş durumda. Seçimler öncesinde AKP karşıtlığına kanalize edilen değişim arayışları, istisnasız olarak her seçimden sonra umutsuzluğa ve inançsızlığa dönüşüyor.

Düzenlen kopan, bu düzenden umudunu kesen milyonlar, her seçim öncesinde heyecanlandırılıp sandığa götürülüyor. Sonrasını ise biliyoruz... Derin bir hayal kırıklığı... Umutsuzluk... Yorgunluk.

Komünist Parti Türkiye'de yalnızca sınıfın hafızasını temsil etmiyor. Komünist Parti bundan çok daha fazlası. Bu iki seçim boyunca yaşadıklarımız, Türkiye'de solu sol yapan değerlerin bir bütün olarak partimizde temsil edilmesine yol açtı.

Komünist Parti, kavramlara doğru anlamlar yüklediği, bu kavramlarla gerçek bir ilişki kurduğu, bütünsel bir yaklaşım geliştirebildiği için solda teklesiyor. Solu tek başına temsil ediyor.

Bir ülkede sol yoksa ilerçilik yok olmaya başlar. Parti işte bu nedenle sınıfın hafızasından çok daha fazlası...

Komünist Parti, Türkiye ilerçiliğinin geleceğe dair umut ve enerjisini de temsil ediyor.

Komünist Parti'nin yokluğunda tamamen yok olacak bir birikimin sigortası biz. Komünist Parti, Türkiye ilerçiliğinin varlığının teminatı artık.

Bu ülkeye inanıyoruz.

Bizim yalnızca bu memleketin işçilerine ve kendimize verdiğimiz bir söz var. Bizi bağlayan yalnızca o söz. Tüm bunları yapmak için o sözü tutmak zorundayız. Bunun başka yolu yok biliyoruz.

Bu yüzden o sözü tutacağız.

Sözümüz söz; bu ülkede iktidarı fethedeceğiz.

Türkiye'de sosyalizmi kuracağız.

'Suriye boyun eğmeyecek'

Suriye Komünist Partisi Merkez Komite üyesi Cemal Sayed Yusuf:

"Türkiye Komünist Partisi'nin değerli yoldaşları! Büyük direnişçi Mustafa Suphi'nin, büyük komünist şair Nâzım Hikmet'in yoldaşları! Halkı ve ordusuyla birlikte direnen Suriye Komünist Partisi'nin üyelerinden yoldaşça, dostça selamlar.

İŞİD ve diğerlerini; cehennem stratejisini izleyenler, kaos yaratmaya çalışanlar, din adı altında teröristleri kullananlar yarattı. Şimdi ise onlarla savaştıklarını iddia ediyorlar.

Değerli yoldaşlar!

Nihayetinde bu saldırıların amacı Suriye'yi düşürmektir. Çünkü Suriye emperyalizme karşı direnen bir kaledir. Sağlam bir kale olan Suriye, halkının fedakârlıkları ve ordusunun kararlılığı ile bağımsızlığı ve onuru için ayakta duruyor. Ve elbette sizlerin, tüm onurlu insanların sayesinde. Ben bu yüzden Suriye Komünist Partisi ve haklı adına sizlere bir kez daha teşekkür ediyorum.

Suriye Komünist Partisi, Suriye halkının

duruşuna güç katmak ve emperyalist, siyonist ve gericilere karşı duruşta Suriye'deki diğer bütün yurtseverlerle omuz omuzadır. Sadece vatani görevini değil, aynı zamanda enternasyonalist görevini de yapmaktadır.

Biz Suriye'yi dışarıdaki düşmanlara karşı savunurken sınıf mücadelemizi de unutmuyoruz. Türkiye Komünist Partili yoldaşlarımız. Sosyalist devrime kadar ileri! Zafer direnen tüm halklarıdır. Size tekrar söylüyorum, Suriye boyun eğmeyecek! Yaşasın komünizm! Yaşasın işçilerin enternasyonalist mücadelesi!"

İstanbul'da enternasyonal buluşma

BU YIL KOMÜNİST PARTİ'NİN EV SAHİPLİĞİNİ YAPTIĞI 17. ULUSLARARASI KOMÜNİST VE İŞÇİ PARTİLERİ TOPLANTISI (UKİPT) BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRİLDİ. TOPLANTIDAN ÇIKAN ORTAK GÖRÜŞ, ENTERNASYONAL DAYANIŞMANIN GÜÇLENDİRİLMESİNİN GEREKLİLİĞİ OLDU.

Ana teması "Komünist ve İşçi Partilerinin, halkların ve emekçilerin kurtuluşu, sosyalizm için: kapitalist sömürüye, emperyalist savaflara ve faşizme karşı işçi sınıfı mücadelesini güçlendirme görevleri" olan 17. Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı (UKİPT), 30 Ekim-1 Kasım tarihlerinde İstanbul'da başarıyla gerçekleştirildi. Toplantıya, 48 ülkeden 58 komünist ve işçi partisini temsilen 104 delege katıldı. 6 parti mazeretleri nedeniyle toplantıya katılmayıp, yazılı katkı ve dayanışma mesajlarını ilettiler.

'KOMÜNİST OLDUĞUMUZ İÇİN'

17. UKİPT, tüm delegasyonun katılımıyla söylenen Enternasyonal Marşı ile açıldı. Toplantının açılış konuşmasını ev sahibi Komünist Parti adına merkez komite üyesi Kemal Okuyan yaptı.

"Çok sık kullandığımız bir kalıpla, 'içinden geçtiğimiz zor dönemde...' diyerek başlamak istemiyorum. İşçi sınıfı hareketi için hiçbir dönem kolay olmadı. Kapitalizm bugün olduğu gibi ardı ardına gelen ekonomik ve siyasi krizlerden geçerken doğal olarak işçi sınıfı hareketine saldıracak, emekçilerin yüz yıllar boyu sürdürülen mücadeleleri sonucu elde ettiği kazanımları ortadan kaldırmaya çalışacak, emperyalist odaklar arasındaki çelişkiler keskinleşecek, savaş ve faşizm tehdidi artacaktır" diyerek sözlerine başlayan Okuyan şöyle devam etti: "Kapitalizmden kurtulmak zorundayız. İnsanlık daha fazla bu barbarlığa katlanamaz, katlanmamalı. Bunu bundan çok değil dört ay kadar önce bir komünist partinin seçimlerde alabileceği en kötü sonuçla karşı karşıya kaldığımız bir ülkede söylüyoruz. Hayalci, maceracı ya da aptal olduğumuz için değil. Komünist olduğumuz için."

Okuyan konuşmasında, KP'nin emperyalizmle mücadele, aydınlanmacılık ve

sermaye karşıtlığı olarak sıraladığı üç ana unsuru üzerinden mücadelesine devam ettiğini anlattı. Bu mücadele eksenlerinde Türkiye'de ve dünyada güncel duruma ilişkin KP'nin duruşuna ve son olarak 1 Kasım seçimlerinin bu eksene oturma biçimine de değinen Okuyan sözlerini şöyle sonlandırdı: "Hep birlikte kapitalizm denen barbarlık düzeninden kurtulacağız. Yeter ki Marksizm-Leninizm bir slogan olarak değil, gerçek-yaşayan bir kılavuz olarak yolumuzu aydınlatsın."

Açış konuşmasının ardından, iki gün süresince toplam altı oturumda katılımcı partilerin, ülkeleri, bölgeleri ve dünyadaki son gelişmeleri değerlendirdikleri konuşmalarla toplantı devam etti. Toplantı gündemini; yeniden yapılanma içerisindeki emperyalizm, farklı coğrafyalarda yükselen faşist hareketler ve işçi sınıfı mücadelesine yol açacak olanaklar sağlayan kurtuluş mücadeleleri oluşturdu. Bu başlıklarda ortak ve çakışan eylem olanakları üzerinde tartışıldı. Parti temsilcileri ayrıca son dönemde, komünist partiler ve komünistlere dönük engelleme, yasaklama ve baskılara ilişkin kaygılarını belirttiler.

MÜCADELE TARTIŞILDI

Toplantıda farklı gündemlerle ele alınan konuların başında, kapitalist güç merkezleri arasındaki çekişmeden kaynaklı giderek artan ve çeşitlenen emperyalist saldırganlık ve askeri müdahaleler geldi. Bu saldırı ve tehditlerden özel olarak etkilenen bölgelerde işçi sınıfı mücadelesini yükseltme yöntemleri tartışıldı.

Parti sunumlarının yapıldığı oturumların ardından, ikinci tur görüşmelerin yapıldığı ve UKİPT'ye ilişkin konuların görüşüldüğü oturumlarla toplantı sonlandırıldı.

Komünist Parti'nin toplantıya ilişkin yayınladığı basın açıklamasında, ele alınan

gündemlerden biri olan göçmen krizinde, katılımcı partilerin enternasyonalist dayanışmanın yanı sıra, konuya emperyalizme karşı ve sınıf mücadelesi ekseninde de yaklaştıkları vurgusu yapıldı. Açıklamada ayrıca, Avrupa halklarına AB, Avrupa Merkez Bankası ve IMF aracılığıyla yöneltilen kapitalist saldırıya; Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da emperyalistler eliyle palazlanan cihadist tehdide ve TPP (Trans Pasifik Ortaklığı) ve TTIP (Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı) anlaşmaları ile derinleşen emperyalizme karşı, sınıf mücadelesinin ve anti-emperyalist dayanışmanın geliştirilmesinin görüşüldüğü belirtildi.

Seçimlerde enternasyonal dayanışma

17. Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı üyesi olan ve KP'ye seçimlerde destek ve dayanışma mesajını imzalayan partiler şöyle:

Arnavutluk Komünist Partisi, Azerbaycan Komünist Partisi, Bangladeş Komünist Partisi, Bangladeş İşçi Partisi, Bulgaristan Komünist Partisi, Brezilya Komünist Partisi, Brezilya'nın Komünist Partisi (PCdoB), Britanya Komünist Partisi, Hırvatistan Sosyalist İşçi Partisi, Danimarka'da Komünist Parti, Gürcistan Birleşik Komünist Partisi, Yunanistan Komünist Partisi, Macaristan İşçi Partisi, TUDEH, İran, İrlanda Komünist Partisi, İrlanda İşçi Partisi, Lübnan Komünist Partisi, Lüksemburg Komünist Partisi, Malta Komünist Partisi, Norveç Komünist Partisi, Pakistan Komünist Partisi, Filistin Komünist Partisi, Filipin Komünist Partisi, Polonya Komünist Partisi, Rusya Federasyonu Komünist Partisi, Rusya İşçileri Komünist Partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi, Sırbistan Komünist Partisi, Yugoslavya Yeni Komünist Partisi, İspanya Halkları Komünist Partisi, Sri Lanka Komünist Partisi, Ukrayna Komünist Partisi, Venezuela Komünist Partisi, Bohemya ve Moravya Komünist Partisi, Gürcistan Birleşik Komünist Partisi, Güney Afrika Komünist Partisi, Makedonya Komünist Partisi, Meksika Komünist Partisi, Litvanya Sosyalist Halklar Cephesi, Hollanda Yeni Komünist Partisi.

Çok daha sıkı bir işbirliği

ULUSLARARASI KOMÜNİST VE İŞÇİ PARTİLERİ TOPLANTISI'NA KATILAN PARTİLER TOPLANTI BİLEŞİMİNE SUNDUKLARI BİLDİRİLERLE GÖRÜŞLERİNİ DİLE GETİRİYORLAR. KOMÜNİST PARTİ MK ÜYESİ ERHAN NALÇACI'NIN 17. ULUSLARARASI KOMÜNİST VE İŞÇİ PARTİLERİ TOPLANTISI'NA SUNDUĞU KP BİLDİRİSİ ŞÖYLE:

Değerli Yoldaşlar,
Tekrar partim adına hepinize hoş geldiniz diyorum. Bu toplantıya katılan partilerin Ekim Devrimi'nin ateşi ile başlayan o muazzam sınıf mücadelesi içinde yer aldıklarını, ödedikleri ağır bedellere rağmen eşitlik ve özgürlük mücadelesinin bayrağını bugünlere taşıdığını biliyoruz, sizleri ağırlamak bizi onurlandırıyor.

Partimiz de Ekim Devrimi'nin rüzgârı ile 1920'de kuruldu ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne katılmak için yola çıkan ilk Merkez Komitemizin hemen tamamı Karadeniz'de 1921'de katledildi. Bu katliamdan 94 yıl sonra Türkiyeli komünistlerin bu topraklarda her şeye rağmen sizleri ağırlıyor olması hepimiz için önem taşıyor.

Yoldaşlar,
Şu ana kadar kapitalizmin derinleşen krizi, bloklar arasındaki gerilimin savaşa dönüşme riski ve bu koşullarda komünist partilerin görevleri konusunda birçok başlık dile getirildi. Tekrara düşmemek için Türkiye'nin içinde bulunduğu coğrafyadaki devrimci görevlere ilişkin konuşmak istiyorum.

Öncelikle, çoğunuzun bilmediği bir bilgiyi paylaşayım. Son 20 yıldır partimiz Türkiye'deki liberal ve bazı sol çevreler tarafından ulusalcı olmakla itham edildi.

Oysa KP; 1990'ların başından itibaren Türkiye burjuvazisinin hiçbir kesimiyle ve kurumuyla işbirliğine yanaşmadı ve Türkiye'de sosyalist devrimin güncel bir mesele olduğunu ileri sürerek mücadele etti.

Öte yandan partimiz, ABD ve AB emperyalizminin bölgemizde sınırları değiştirici müdahalelerine şiddetle karşı koydu. AB başta olmak üzere bütün emperyalist entegrasyon girişimlerini devrimi öteleyen müdahaleler olarak gördü ve karşı çıktı. Türkiye'nin NATO'dan çıkması siyasi programımızın başlıca maddelerinden birini oluşturdu ve bu konuda kayda değer mücadeleler verildi.

Ayrıca Kürt halkının özgürlük ve eşitlik sorunlarının ancak sosyalizm bayrağı altında çözüleceğini iddia etti.

Bu ilkelerin hiçbirinden vazgeçmiş değiliz. Buna karşılık son yıllarda bölgemizdeki siyasi durumda değişiklikler oldu. Bunlar daha farklı siyasi refleksleri ve bölgedeki partiler arasında daha sıkı bir enternasyonalizmi gerektiriyor.

Türkiye'nin güneyine bakarsak, ulusal sınırlar iki nedenle erozyona uğradı. Bunlardan biri AKP hükümeti yöneticiliğinde Türkiye'nin emperyalist Suriye komplosuna katılmasıydı. Türkiye'nin Irak'la ama özellikle Suriye ile sınırı, cihatçı militanların iki yönlü serbestçe geçişi için açıldı. Suriye meselesi bir yerde Türkiye meselesine dönüştü. Mülteci sorunu bölgedeki halkların ortak sorunu haline geldi. Türkiye'deki, cihatçı terörist sayısı ise çok fazla arttı ve bunlar piyon olarak çeşitli siyasi eylemlerde kullanılmaya başlandı.

Diğer sınırları zorlayan bir mesele de Irak'ın işgali ve Suriye'ye dönük komplo sonrasında İran, Irak, Suriye ve Türkiye'ye yayılmış Kürt Ulusal hareketlerinin birlikte davranması oldu.

Benzer sınır ihlalleri muhakkak Ürdün, Suriye, Irak, Lübnan ve Filistin arasında da yaşanıyor.

Bütün bu gerçekler nedeniyle, bölgedeki komünist partilerin emperyalizme karşı mücadelesi ve işçi sınıfının zaferi için işbirliğini çok daha fazla artırması, çok daha yakın temas kurması gerektiğini düşünüyoruz.

Bölgemizde enternasyonalist dayanışmanın bir diğer gereği ise Balkanlar'ın ve Kafkaslar'ın durumu ile ilgili olarak ortaya çıkıyor. Bu bölgede de farklı bir sınır erozyonu yaşanıyor. Gerek uluslararası tekeller gerekse bu coğrafyadaki ülkelerin sermaye sınıfları sınır ötesi yatırım yapıyorlar, sermaye ve işgücü hareketleriyle sınırlar önemsizleşiyor. Bu müdahale siyasi

olarak NATO ve AB tarafından pekiştiriliyor. Hemen bütün coğrafya NATO üsleriyle doldu ve bir savaş durumunda bu ülkelerin halkı ve işçi sınıfları birlikte bir felakete sürüklenecekler. Ve bu ülkelerin birindeki toplumsal bir ayaklanmaya, NATO tüm bu ülkelerdeki karşı devrimci güçleri devreye sokarak müdahale edecektir.

Ayrıca coğrafyamızda sınırlar ideolojik mücadele için de bir engel oluşturmuyor. Örneğin, kendilerini radikal demokrat olarak adlandıran ve sermaye sınıfının düzeni sürdürebilmesi için ileri sürdüğü siyasi akımlar –Yunanistan'da Syriza ve Türkiye'de sosyal demokratlar ve liberal siyasetler– birbirleriyle dayanışıyorlar, birbirlerinden besleniyorlar.

Bu koşullarda bölgede çok daha sıkı bir işçi sınıfı enternasyonalizmini örmek görevimizdir.

Bu görev için şunları öneriyoruz:
Bölgedeki partiler, her biri kendi bağımsızlığını korumak kaydıyla,

1- Aralarındaki dayanışmayı artırmalı, dayanışma düzeyi bazı somut sorunlarda birlikte değerlendirme yapacak şekilde geliştirilmelidir.

2- Hızlı bir şekilde bilgi paylaşımının olanakları yaratılmalıdır.

3- Kriz anlarında birlikte karar verilebilmelidir.

4- Süreci hızlandırmak için karşılıklı temsilcilikler açılabilir.

5- Bir partiye saldırı olduğunda ortak savunma taktikleri geliştirilmelidir.

Emperyalizmin ve sermaye sınıfının bölgemizdeki müdahaleleri böyle bir yanıtı hak etmektedir.

Bu toplantıdan sonra bu doğrultuda ilişkilerimizi geliştirmek üzere üzerimize düşen sorumluluğu yerine getireceğiz.

Yaşasın Sosyalizm
Yaşasın Enternasyonalizm

KP Merkez Komitesi

SON YILLARDA BÖLGEMİZDEKİ SİYASİ DURUMDA DEĞİŞİKLİKLER OLDU. BUNLAR DAHA FARKLI SİYASİ REFLEKSLERİ VE BÖLGEDEKİ PARTİLER ARASINDA DAHA SIKI BİR ENTERNASYONALİZMİ GEREKTİRİYOR.

Evet, öyle bir parti var!

EKİM DEVRİMİ TARİHTE BİLİNÇLİ OLARAK GERÇEKLEŞTİRİLEN İLK DEVRİMDİR. DEVRİM İÇİN GEREKLİ KOŞULLARI İNCELEYİP ONU HAZIRLAMA ARAYIŞINDA OLAN LENİN'İN BOLŞEVİK PARTİSİNİN EŞSİZ VE HENÜZ AŞILMAMIŞ ZAFERİDİR.

Tarihler Çarlık Rusyasının kullandığı Jülyen takvimine göre 25 Ekim 1917'yi (Miladi 7 Kasım) gösterdiğinde insanlık tarihinin en önemli olaylarından biri Rusya'da gerçekleşecektir. Ekim Devrimi, insanlığın erdemlerinin ve insan doğasının gelişmesinin umutsuzluğa ve çaresizliğe dönmeye yüz tuttuğu tarihsel bir kesitte, hem dünyayı hem de kendisini aydınlatmış bir sürecin zirvesidir. Yani halen yolumuza ışık tuttuğu için yaşamakta olduğumuz gerçekliğin özünü nesnel bir biçimde ortaya koymayı sürdürmektedir.

EKİM DEVRİMİNİN NESNELİĞİ

Ekim Devrimi her şeyden önce bir süreçtir ve Birinci Paylaşım Savaşı sürecinde olgunlaşmıştır.

O dönemde devrimin Almanya'da olması bekleniyordu, evet çaresizlik de bu "bekleme" meselesinden kaynaklandı zaten. Sorunlu konu "ulusal kurtuluş"tu. Gerçi Marx ve Engels "ulusal kurtuluş" derken o ulus içindeki işçi sınıfını merkeze alıyor ve tartışmayı buradan enternasyonalizme bağlıyorlardı. Ancak Alman, Fransız ve İngiliz sosyal demokratları böyle yapmadığı gibi, kanlı paylaşım savaşında kendi ulusal burjuvazilerini desteklemişlerdi. Bu elbette "anayurdun savunulması" ve "başka topraklara özgürlük götürme" yalanları ekseninde yapılmış, dönneklige sol kılıf uydurulmuş çalışılmıştı.

Lenin ısrarla, emperyalist savaşın hiçbir tarafının birbirine yeğ tutulamayaca-

ğını, bu savaş sırasında "yurtsever" tutum alınamayacağını, buna kalkışan herkesin işçi sınıfına ihanet edeceğini söylemiş, her ülkenin işçi sınıfının kendi burjuvazisine karşı ayaklanması için çağrı yapmıştı. Gelgelelim Alman, Fransız ve İngiliz sosyal demokrat partileri bu çağrıya yanasmayıp, kendi ulusal burjuvazilerini desteklediler ve Lenin'in tabiriyle "sosyal şövenler" olarak kaldılar. Sayısız işçi ve köylü askeri birbirine vahşice kırdırarak...

Devrimin nesneliği işte bu ayaklanmada, ezilen kitlelerin örgütlü bir eylem pratiğinde yatmaktadır. Bu ise, tekeli kapitalizm aşamasında "kendiliğinden" olamayacak kadar karmaşıklaşmıştır ve artık sosyalist devrim için bir öncü parti zorunludur.

Dünya üzerinde Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı devam ederken, bu savaşın da yarattığı etkiyle gerici Çarlık Rusya'sının yönetimi altındaki bütün ülke sınırlarında etkisini gösteren derin bir kriz vardı. Bu krizin de etkisiyle başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen kesimlerde yoğun bir tepki birikmesine rağmen mevcut iktidar, krizi çözebilecek herhangi bir politik adım atamıyordu. Ortaya çıkan çözüm önerilerinin başarısızlıkla sonuçlanması ise krizi daha da etkin hale getiriyordu.

Ülkede bir iktidar boşluğu bulunmaktaydı ve Lenin tam o anda "ülkeyi yönet-

BÜYÜK EKİM DEVRİMİ HALEN YOLUMUZA IŞIK TUTTUĞU İÇİN YAŞAMAKTA OLDUĞUMUZ GERÇEKLİĞİN ÖZÜNÜ NESNEL BİR BİÇİMDE ORTAYA KOYMAYI SÜRDÜRMEKTEDİR.

meye aday bir parti var" diye çıkacaktı.

1905 başarısız ayaklanmasından sonra kızışan sürecin sonunda savaşta yıpranan ve yenilginin eşğine gelen Rusya'da kimse zamanlamasını kestiremeye de, bir patlama bekleniyordu. Putilov metal işçilerine karşı ilan edilen lokavtla aynı zamana rastlayan, işçi sınıfından kadınların yaptığı bir gösteri (8 Mart) genel greve dönüştü ve başkentin merkezi ekmek talebiyle işgal edildi. Çar'a sadık Kazaklar kalabalığa saldırmayı reddedip onlarla birleşince kitleler ayaklandı ve 1917 Şubat'ında Çar tahttan çekildi ve yerini liberal bir "geçici hükümet" aldı.

GÜN BUGÜNDÜR...

Mart 1917'de birkaç yüz kişilik küçük bir gruptan, aynı yılın yaz başında iki yüz elli bin üyeye ulaşacak denli büyük bir örgütlenme mucizesi yaratan Lenin'in Bolşeviklerine yönelik destek ise süreç içinde sürekli artmaktaydı. Ekim ayına gelindiğinde karşıtlaşma aşırı şiddetlenirken Lenin politik olarak şartların iktidarın el değiştirmesi için tamamen olgunlaştığını ve "daha fazla oyalanmak ölüm anlamına geleceği için" acil harekete geçmek gerektiğini düşünüyordu.

Kızıl Muhafızlar 25 Ekim'de (7 Kasım), Kerenski hükümetinin iktidar merkezi yaparak mevzilendiği Petrograd'taki Kışlık

Saray'ı sarayı kuşatmadan önce, Lenin'in "Başarısızlığa uğramadan eline geçir ve ne pa-hasına olursa olsun elinde tut: a) Telefon sant-rali b) Telgraf ofisi c) Demiryolu istasyonu d) ve her şeyden önemlisi, köprüler" şeklindeki talimatları dikkatle yerine getirilmişti.

"Küçük Kızıl Muhafız birliklerinin çoğun-luğu birçok hükümet enstitüsünü ele geçirdik-ten sonra Kışlık Saray'a yöndiler. İşçilerin morali yüksekti, başarı onları canlandırmıştı. Sarayın çevresinde, işçilerin parkalarıyla denizcilerin siyah gömleklerinin birbirine karıştığı çemberde yerlerini aldılar. Askerler sabırsızdı, savaşa gitmeye ve sayıca küçük ama iyice sabitlemiş burjuva Geçici Hükü-met'in savunucularını ezmeye istekliyidiler.

Saat 9'da Peter ve Paul Kalesine önceden saptanmış işaret verildi. Aurora kruvazörün-dekiler de takıma uydu. Bundan sonra bir arazi silahı Genelkurmay binasının kemerle-rinin altına çekildi ve bir fişek ateşlendi. Her iki tarafın makineli tüfek atışı ve silahların patlaması ortalığı inletti."

Kuşatma o denli planlı ve kusursuz ger-çekleştirilmiştir ki, 9 Ocak 1905 günü St. Petersburg işçilerinin Çar'ın heykelleri ve portreleriyle gelip, küçük babaya temenni-de bulduklarında onları kurşun bom-bardımanıyla selamlamış Kışlık Saray'da, Vladimir Antonov-Ovseyenko liderliğinde-ki Kızıl Muhafızlar geçici hükümet üyele-

rini tutukladıkları zaman yaralananların, Eisenstein'in büyük filmi Ekim'in (1927) yapımı sırasında yaralananlardan daha az olduğu söylenir.

Kaynakça:

- Kemal Okuyan , "Bir Meşruiyet Kavgası, Ekim Dev-rimi'nin Güncelliği", Gelenek 97. Sayı, Kasım 2007
- Aydemir Güler, "Kapitalist Türkiye Kurulurken Dev-rim Ne Yana Düşer?", Gelenek 97. Sayı, Kasım 2007
- Özgür Şen, "Ekim Devrimi ve Enternasyonalizm", Gelenek 97. Sayı, Kasım 2007
- Carr, E. H., Sovyet Rusya Tarihi – Bolşevik Devrimi 1 – 1917-1923", Çev. Orhan Suda, İstanbul, Metis Yayınları, 1989.
- Carr, E. H., Sovyet Rusya Tarihi – Bolşevik Devrimi 2 – 1917-1923", Çev. Orhan Suda, İstanbul, Metis Yayınları, 1998.
- Carr, E. H., Sovyet Rusya Tarihi – Bolşevik Devrimi 3 – 1917-1923", Çev. Tuncay Birkan, İstanbul, Metis Yayınları, 2004.
- Gorkiy, M., Molotov, V., Vorosilov, K., Kirov, S., Jidanov, A., Stalin, J., "1917 Sovyet Devrimi", 1. Cilt, Çev. Alaattin Bilgi, İstanbul, Evrensel Basım Yayın, 2004
- Gorkiy, M., Molotov, V., Vorosilov, K., Kirov, S., Jidanov, A., Stalin, J., "1917 Sovyet Devrimi", 2. Cilt, Çev. Özlem Koşar, İstanbul, Evrensel Basım Yayın, 2005
- Hobsbawm, Eric, "Kısa 20. Yüzyıl – 1914-1991 Aşırıklar Çağı", Çev. Yavuz Alogan, İstanbul, Everest Yayınları, 2013

Kaybedilen ve kazanılan meşruiyet...

Rusya'da "geçici hükümet" burjuvaziye bir egemen sınıf olarak toplumsal meşruiyet kazandırma amacındaydı. Devrimci durum, egemen sınıfın devrimci sınıfa meşruiyet alanı açtığı çok özel bir kesitti ve iktidarı burjuvaziye teslim etmek akılsızlık olurdu. Ne tek başına emekçi kitlelerin yoksulluğa ve sömürüye daha fazla katlanamamaları, ne ekonomik kriz, ne de burjuvazinin değişik kesimleri arasında sürmekte olan çekişmelerdi önemli olan. Bütün bunlar vardı da, bütün bunların varlığında egemen sınıfın toplumsal meşruiyetini neredeyse tamamen yitirmesi belirleyiciydi. Emekçi kitlelerin her hareketlenişi, her ekonomik kriz, burjuvazinin her iç gerilimi benzer bir toplumsal meşruiyet kaybına yol açmadığı oranda bir devrimci duruma evrilmeyebilirdi. Ama tam da bu durum söz konusuydu 1917 Rusya'da. Bu noktada, nesnellığı tespit edip iktidarı isteyen öznenin varlığının vazgeçilmezliğinin altı çizilmelidir. Ayrıca, "nesnellik" dediğimiz tespitin içinde "devrimi/iktidarı arayan" bir öznenin kendisi de vardır ve nesnellığı bu duruma gelinceye kadar o da eğip büküştür.

Umutla umutsuzluk arasında

Özgür Şen

Pazar günü yapılan seçimlerden sonra ortaya çıkan en büyük tehlike geniş bir kesimin memleketle bağının kop-masıdır. Türkiye'de genel olarak ilerici diye nitelendirilebi-lecek bir toplam kendi ülkesine yabancılaşıyor.

Yabancılaşıyor çünkü gereğinden fazla uzun süren AKP iktidarı bu kesimin gözünde AKP ile bu ülkenin özdeşleşmesini sağlamış durumda. İnsanların yabancılaştığı ülke değil AKP Tür-kiye'si aslında. Ama onlar bunun adını koymuyor.

Adını koymayınca verilen tepkiler de farklı oluyor. Yılğın-lığa, karamsarlığa kapılanlar; etrafındaki her şeyden nefret edip hayata küsenler; tüm bunları arkasında bırakarak kaçıp gitmek isteyenler...

Onları yıldırın AKP, karamsarlıkları ise Türkiye gericiğine dair. Sevmedikleri hemen yanı başlarında duran ve kendileri gibi düşünen arkadaşları değil. Kaçıp gitmek istedikleri ülke aslında yalnızca AKP'lilerin yaşadığı hayali bir ülke.

Onlar kendi yarattıkları bir kâbustan kaçıyorlar, oysa gerçek bundan farklı.

Gerçek ne mi?

Gerçek şu; memlekette bir kavga var. Bu kavgayı isteyen ile-ricilikle gericilik arasında, isteyen sağ ile sol arasında, isteyen iki sınıfın arasında tanımlasın. Bu tanımların hangisinin daha doğru olduğunun en azından başlangıçta bir önemi yok. Başlangıçta önemli olan bu mücadelenin varlığı...

Bu mücadeleyi göremeyen, bu mücadelenin varlığını kabul etmeyen herkes bu ülkeye yabancılaşır. Çünkü bu ülkeyi tanımla-yan AKP ya da bir başkası değil, işte bu mücadeledir. Bu müca-dele ne birkaç yılda bir düzenlenen seçimlerle, ne de bu seçim-lerden çıkan oy sayılarıyla anlaşılabilir.

Çok boyutlu, çok ayaklı bir mücadelenin içindeyiz ve bu mü-cadelenin sonucunu basitçe kafa sayıları belirlemeyecek.

Bugün acil görevimiz bu mücadelenin varlığını ve boyutlarını insanlara anlatmak olmalı. Türkiye'nin bu mücadele olmaksızın anlaşılamayacağını, bugün Türkiye'nin bu mücadeleyle eşitlendi-ğini...

Biz buradayız ve mücadele ediyoruz demek bunun için yeterli değil.

Bu kavganın bir parçası olmayan, bu kavgayla bir şekilde ilişki kurmayan ya da duygudaşlık geliştirmeyen insanın memleket ve hatta hayatla bir ilişki geliştirmesinin olanağı kalmadı artık. Uzun, gerçekten çok uzun süren AKP iktidarının biraz daha süreceğinin netleşmesi Türkiye'yi ve Türkiyelileri bu noktaya getirdi.

Bu bir varlık yokluk kavgası, işte bu nedenle umutla umut-suzluk arasında ya da mücadelenin içi ve dışı arasında sanıldığı kadar çok mesafe yok.

Bu kavga herkesin kavgası ve bizim görevimiz insanları bu mücadeleye çağırarak değil, bu mücadeleyi insanlara götürmek. İşyerlerine, mahallelere, okullara, nerede varlarsa oraya...

Yalnız, kırgın ve yenik hissediyor, seçimlerde oy vererek görevlerini yaptıklarını ve oy verdikleri partiler yenildikleri için kendilerinin de yenildiğini düşünüyorlar.

Oysa onları temsil ettiğini iddia eden başka bir parti var. Üstelik bu parti mücadelenin sürdüğünü, aydınlık bir geleceğe inandığını ve bu geleceğe uzanan gerçekçi bir yolun var olduğ-u nu söylüyor.

Bu ülkenin aydınlık yüzünü komünistler temsil ediyor. Ka-ranlıktan kaçan, karanlıkla derdi olan, karanlıktan nefret eden herkese bu aydınlığı götüreceğiz. Umut ve inançla...

BOYUN
EGME

gerisi yalan...

